

Arrest

nr. 212 095 van 7 november 2018
in de zaken RvV X en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van respectievelijk onbepaalde en Libanese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, eerste verzoekende partij, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 januari 2017 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 6 februari 2017.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 februari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 20 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 15 december 2017.

1.2. Verzoekster, tweede verzoekende partij, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 oktober 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 oktober 2017.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 15 februari 2018.

1.3. Op 13 juni 2018 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van M.C. (eerste verzoekende partij):

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 16 augustus 1987 in het Libanese kamp voor Palestijnse vluchtelingen Nahr al-Barid. In 2007 verhuisde uw familie naar het kamp al-Baddawi vanwege de toenmalige problemen in Nahr al-Barid. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soenitisch moslim van religie.

U heeft vier broers en drie zussen. Zij en uw ouders verblijven allen in Libanon.

Op 20 mei 2009 verliet u Libanon en via Syrië en Turkije reisde u naar België. Op 10 juni 2009 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U vreesde de partij Popular Front for the Liberation of Palestine – General Command (PFLP-GC). U was in Libanon namelijk aangesloten bij hun jeugdbeweging en na verloop van tijd wilden ze u inzetten in hun twist met Fatah, hetgeen u had geweigerd. Op 2 mei 2012 besloot het CGVS echter u uit te sluiten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, en u de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. U kon uw problemen met de PFLP-GC namelijk niet aannemelijk maken en u kon bijgevolg niet overtuigen dat u het UNRWAmandaatgebied om redenen buiten uw wil moest verlaten. Op 12 september 2012 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

Eind 2012 keerde u terug naar Libanon. U ging daar wonen in Sir al-Dunniyye, een dorp in de buurt van Tripoli. U kende de volgende jaren geen problemen met de PFLP-GC, maar u vermeed ook naar het kamp te gaan waar zij aanwezig zijn. Op 14 januari 2014 trouwde u met S.(...) H.(...) R.(...) (O.V.: X – CGVS: X). Zij heeft de Libanese nationaliteit. U leerde haar kennen in het dorp en jullie begonnen een relatie. Haar ouders weigerden haar ten huwelijk te geven omdat u Palestijn was en omdat ze een rijkere persoon wilden. Zij geraakte echter zwanger zodat haar ouders uiteindelijk toestemden met het huwelijk op voorwaarde dat jullie de zwangerschap zouden afbreken zodat niet zou blijken dat jullie seksuele betrekkingen hadden voor het huwelijk. Na jullie huwelijk verhuisden jullie naar een ander huis in Sir al-Dunniyye. In deze periode werkte u als schilder en soms hielp uw vader u.

Begin 2016 werd uw moeder zwaar ziek en lag zij in het ziekenhuis. Daarom ging u toch naar al-Baddawi om haar te bezoeken, maar toevallig liep u daar een van de leden van de PFLP-GC tegen het lijf. Ze kregen u te pakken, hielden u drie dagen vast en mishandelden u. Dit zou nog steeds gaan om uw initiële problemen van 2009. Na drie dagen kon u vrijkomen nadat uw vader smeergeld betaalde: een man haalde u uit uw cel en bracht u buiten het kamp zonder dat iemand anders van de PFLP-GC dat zag. U keerde terug naar Sir al-Dunniyye. Na verloop van tijd kwamen ze u echter daar ook op het spoor, hetgeen jullie merkten toen mannen bij uw schoonouders naar u kwamen vragen. Daarom besloot u Libanon te verlaten. Op 4 december 2016 verliet u Libanon en via Irak, Turkije, Griekenland en Frankrijk reisde u naar België. Op 30 januari 2017 kwam u in België aan en op 6 februari 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Libanon begon uw schoonfamilie uw vrouw onder druk te zetten om van u te scheiden zodat ze zou kunnen trouwen met een rijke invloedrijke Libanees. Zij wees dat echter af. Uiteindelijk

begonnen haar ouders haar slecht te behandelen: haar vader sloeg haar en ze sloten haar op in huis. Om weg te kunnen geraken veinsde ze dat ze hun voorstel aanvaardde zodat ze haar wat meer vrijheid zouden geven. Wanneer ze opnieuw het huis mocht verlaten vluchtte ze naar uw familie in al-Baddawi-kamp. Zij gaven haar onderdak en verhinderden dat haar vader haar opnieuw zou meenemen.

Op 22 augustus 2017 verliet zij Libanon. Ze had een visum voor Bolivia en had een vlucht waarmee ze zou overstappen in Turkije en in Spanje. In Spanje kon ze echter de luchthaven verlaten na het geven van vingerafdrukken. Vanuit Spanje reisde ze verder naar België. Op 1 oktober 2017 kwam ze in België aan en op 18 oktober 2017 diende ze een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: een oude Libanese kaart voor Palestijnse vluchtelingen, uw UNRWA-registratie, uw geboortakte, een oproepingsbrief, een lidkaart van de PFLP-GC, een Fatah-lidkaart van uw grootvader, een medisch attest en een enveloppe van DHL. In het kader van uw tweede verzoek legde u bijkomend de volgende documenten voor: een nieuwe Libanese kaart voor Palestijnse vluchtelingen, een huwelijksakte met vertaling, een nieuw medisch attest over de problemen van 2009, een medisch attest van uw moeder, een brief voor de familie vanwege de PFLPGC, twee nieuwe UNRWA-kaarten, een uittreksel van de burgerlijke stand van uw echtgenote, een brief over uw correcte vertrekdatum en een usb-stick met een reeks foto's en kopies van vier oude reisdocumenten. Uw echtgenote legde een kopie voor van de eerste pagina van haar paspoort, een uittreksel uit het bevolkingsregister met vertaling en een huwelijksakte met vertaling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS C.(...) M.(...) dd. 15/12/2017 [M4], p.3, 21). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 2 mei 2012 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u uw problemen met de PFLP-GC niet aannemelijk kon maken en bijgevolg niet kon overtuigen dat u het UNRWA-mandaatgebied verliet om redenen buiten uw wil. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 12 september 2012. Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat uw initiële relaas aangaande de PFLP-GC nog steeds niet kan overtuigen en dat uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag bijkomende problematische elementen aan het licht brengen.

Ten eerste moet gezegd dat het beweerde incident van begin 2016 – uw ontvoering en mishandeling door de PFLP-GC – niet in verhouding staat tot de initiële kwestie zoals u die beschreef in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Op basis van uw initiële verklaringen kan men niet anders dan vaststellen dat u, zelfs binnen de context van uw relaas, slechts van beperkt belang kan zijn geweest in de ogen van de PFLPGC. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u zich slechts bij een jeugdbeweging had aangesloten die was gelieerd aan de PFLP-GC en dat u dat niet deed omwille van politieke overtuigingen maar omwille van de sportieve en culturele activiteiten die ze aanboden (zie gehoorverslag CGVS C.(...) M.(...) dd. 25/11/2009 [M1], p. 2, 4 en zie gehoorverslag C.(...) M.(...) dd. 26/01/2012 [M3], p. 7). Nadien zou u tegen uw zin zijn betrokken bij de politieke aspecten van de partij (zie CGVS M1, p. 4-6). Dan kan het niet wereldschokkend zijn geweest voor de partij wanneer bleek dat u niet te allen prijzen loyaal was (zie CGVS M1, p. 6, 7). Dat in acht genomen wekt het verbazing dat A.(...) A.(...) van de PFLP-GC in 2016 (zie CGVS M4, p. 16, 17), zeven jaar later (zie CGVS M1, p. 8 en vergelijk met CGVS M4, p. 16), nog zodanig ver zou gaan en zoveel moeite zou doen om u te schaden. Hij zou namelijk op u geschoten hebben, u zwaar mishandeld hebben, en vervolgens zelfs meerdere manschappen hebben ingezet om u tot ver buiten het kamp op te sporen (zie CGVS M4, p. 17, 18 en zie gehoorverslag CGVS S.(...) H.(...) R.(...) [R], p. 16). Dat laatste is opvallend want Palestijnse groeperingen als de PFLP-GC zijn normaal slechts actief binnen de kampen en in sommige grensgebieden (zie COI Focus Libanon: veiligheidssituatie dd. 08/01/2018, toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien diende dit allemaal geen doel want het enige wat hij volgens uw verklaringen wilde was u martelen en doden (zie CGVS M4, p. 18). Zelfs binnen de context van uw relaas staan de verhaalde gebeurtenissen van 2016 niet in verhouding met de gebeurtenissen van 2009, en dit schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede zijn er enkele problematische elementen in uw verklaringen aangaande uw ontvoering. Enerzijds kan men niet anders dan de extreme toevalligheid opmerken van wat er zou zijn gebeurd toen u uw moeder in het ziekenhuis ging bezoeken: net de eerste keer dat u sinds 2009 in het kamp kwam na zeven jaar afwezigheid (zie CGVS M1, p. 8 en vergelijk met CGVS M4, p. 16), kwam u net een van de leiders van de PFLP-GC tegen en wel net iemand die indertijd betrokken zou zijn geweest bij uw probleem (zie CGVS M1, p. 2, 4 en zie gehoorverslag CGVS C.(...) M.(...) dd. 08/03/2010 [M2], p. 2). Men kan uiteraard niet stellen dat zoiets onmogelijk is, maar een asielrelaas dat qua geloofwaardigheid reeds problematisch is en dan op zo'n toevalligheid steunt, wordt nog verder ondergraven. Anderzijds bent u opvallend weinig geïnformeerd over de details van uw vrijlating. Blijkbaar kon uw vader met geld iets regelen zodat iemand van de PFLP-GC u meenam uit hun cel zonder dat iemand dat zag (zie CGVS M4, p. 17, 18). U noch uw vader kenden de man en u weet niet hoe die man uw vrijlating kon regelen (zie CGVS M4, p. 18). Uw beweerde vrijlating is nochtans wel iets dat wat toelichting kan gebruiken want het is niet zonder meer evident hoe die man dat zou kunnen regelen. Ofwel deed hij dat immers clandestien en buiten het medeweten van andere leden van de partij, maar dan moet men zich afvragen hoe hij ervoor kon zorgen dat er geen getuigen waren en wie er dan de schuld van uw verdwijning zou krijgen, want schuldtoebedeling zou dan toch onvermijdelijk volgen. Ofwel kon het geld van uw vader de problemen met de PFLP-GC toedekken, maar dan moet men zich afvragen waarom ze u nadien tot buiten het kamp gingen opsporen (zie CGVS M4, p. 17, 18 en zie CGVS R, p. 16). Uw vrijlating of ontsnapping is een merkwaardig element in uw relaas en het feit dat u dit niet nader kan toelichten schaadt uw geloofwaardigheid.

Ten derde is er het gegeven dat jullie de veiligheidsdiensten niet betrokken bij jullie problemen (zie CGVS M4, p. 19). Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas. U stelde dat de Libanese autoriteiten niet tussenkomen bij inter-Palestijnse problemen, hetgeen u illustreert met het uitblijven van politietussenkomst in 2009 (zie CGVS M4, p. 19). Het is inderdaad zo dat de Libanese veiligheidsdiensten in principe niet in de Palestijnse kampen opereren, maar u woonde niet in een Palestijns kamp (zie CGVS M4, p. 3). Het is niet dienstig zonder meer te stellen dat de Libanese veiligheidsdiensten op gewoon Libanees grondgebied niet zouden tussenkomen wanneer een Palestijnse groepering daar mensen

opjaagt (zie CGVS M4, p. 17, 18 en zie CGVS R, p. 16), wat overigens een uitzonderlijk gegeven zou zijn gezien Palestijnse groeperingen als de PFLP-GC gewoonlijk slechts binnen de Palestijnse kampen en in sommige grensgebieden actief zijn (zie COI Focus Libanon: veiligheidssituatie dd. 08/01/2018, toegevoegd aan het administratief dossier). U oppert dat de mannen die u kwamen zoeken in Sir al-Dunniyye misschien Libanezen zijn (zie CGVS M4, p. 19), maar dat is een loutere veronderstelling. Het is belangrijk hier te verduidelijken dat het punt van het CGVS niet zozeer is dat bescherming door de Libanese veiligheidsdiensten sowieso voor handen is, maar dat het feit dat u die bescherming niet zocht uw geloofwaardigheid schaadt.

Ten vierde is de brief van het volkscomité een zeer bevreemdend element in uw relaas. Deze brief zou het volkscomité hebben opgesteld op vraag van de PFLP-GC en die zou dan verspreid zijn in de verschillende Palestijnse kampen. Deze bewuste brief komt van Nahr al-Barid (zie CGVS M4, p. 13 en zie de voorgelegde brief). Enerzijds is het vreemd dat deze brief ook in het Palestijnse vluchtelingenkamp Nahr al-Barid werd afgeleverd, gezien uw familie al heel lang in al-Baddawi woonde. De PFLP-GC weet dat want u was nog bij hun jeugdbeweging betrokken in al-Baddawi (zie CGVS M1, p. 4). Het vreemdste is echter dat de PFLP-GC de volkscomités zou vragen u op sporen (zie CGVS M4, p. 13). Ook Fatah maakt deel uit van de volkscomités (zie CGVS M4, p. 13 en zie de voorgelegde brief met PLO-hoofding, vertaald in CGVS M4, p. 13). Wanneer men dan in acht neemt dat uw beweerde probleem met de PFLP-GC zou zijn ontstaan precies omdat zij van plan waren Fatah aan te vallen (zie CGVS M1, p. 6 en zie CGVS M3, p. 14), wordt het zeer bevreemdend dat de PFLP-GC het zou aandurven via de volkscomités te werken.

Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vrouw klaarblijkelijk niet op de hoogte is van de grond van uw probleem (zie CGVS R, p. 13). Zij kon slechts zeggen dat u problemen had met de PFLP-GC en ze gokte dat dat zou kunnen komen omdat u weigerde iets te doen (zie CGVS R, p. 14). Zij zou u nochtans hebben gevraagd naar uw problemen maar u zou niets hebben verteld (zie CGVS R, p. 13). Dit is merkwaardig wanneer men de impact in acht neemt die uw probleem op jullie beiden zou hebben gehad. Men zou denken dat uw vrouw dan harder zou aandringen op meer informatie en dat u informatie zou verschaffen.

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk kon maken.

Wat de problemen met uw schoonfamilie betreft steunt u hoofdzakelijk op de asielmotieven van uw echtgenote en u haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. Aangaande de geloofwaardigheid van deze problemen concludeerde het CGVS het volgende in hoofde van uw echtgenote:

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel om de volgende redenen:

Ten eerste is het dreigement van uw vader, dat hij u alsnog zou vermoorden omdat u seksuele betrekkingen had gehad voor het huwelijk (zie gehoorverslag S.(...) H.(...) R.(...) dd. 15/02/2018 [R], p. 10, 18), inherent niet logisch. Bij eremoord gaat het immers om de moord op een vrouw, meestal door een mannelijk familielid, vaak inderdaad omwille van seksuele betrekkingen voor het huwelijk, en dit om de familie-eer veilig te stellen (zie Lebanon: risk for a single christian mother dd. 25/02/2004, toegevoegd aan het administratief dossier). In de situatie die u beschreef zou de familie-eer echter al zijn veiliggesteld: na de abortus waren er geen aanwijzingen meer dat jullie al seksuele betrekkingen hadden gehad en aangezien jullie trouwden (zie CGVS R, p. 8) speelde de kwestie dat u ontmaagd was buiten het huwelijk ook niet meer zodanig. De reden waarom mensen in zo'n situaties trouwen en abortus plegen is uiteraard om te voorkomen dat eventuele schandalen naar buiten komen. Moest uw vader, gegeven deze situatie, u toch nog vermoorden, dan zou hij daar niet de gronden voor hebben die in sommige delen van de Libanese samenleving helaas als aanvaardbaar worden gezien aangezien u intussen al enkele jaren was getrouwd (zie CGVS R, p. 8) waardoor het uiteraard te laat is om nog te spreken van seks buiten het huwelijk. Bovendien zou hij dan een schandaal naar buiten brengen dat juist was toegedekt door middel van de abortus en het huwelijk. Met dit probleem geconfronteerd zei u dat u ook was geschokt daardoor, maar dat uw vader was overtuigd dat hij u wilde vermoorden hoewel uw moeder twijfels had (zie CGVS R, p. 19). Dit kan het inherente gebrek aan logica in het dreigement van uw vader niet oplossen.

Ten tweede is de extreme afkeer die uw vader volgens uw relaas voor uw echtgenoot voelt moeilijk verklaarbaar. Hij verwachtte klaarblijkelijk een rijk man met invloed (zie CGVS R, p. 19). Naar die

maatstaven is M.(...) mogelijks niet de beste match, maar anderzijds moet daarin niet worden overdreven. Doorheen jullie verklaringen bleek dat de familie van M.(...) redelijk welgesteld is (zie gehoorverslag CGVS C.(...) M.(...) dd. 15/12/2017 [M4], p. 3, 4, 5). Hiermee geconfronteerd stelde u dat M.(...) niet wordt gezien als gelinkt aan zijn vader aangezien hij elders en onafhankelijk woont (zie CGVS R, p. 17). Daarin kan u echter niet worden gevolgd. Indien rijkdom de maatstaf is, is het toch het voornaamste dat M.(...) financieel kan gelinkt worden aan zijn vader en dat was zeker en vast het geval. Uw schoonvader hielp soms met de huur of met grotere aankopen (zie CGVS M4, p. 11, 12 en zie CGVS R, p. 12) en hij droeg ook bij voor uw reis (zie CGVS R, p. 6). Het feit op zich dat uw echtgenoot een Palestijn is en dat het is geweten dat die minder vermogend zijn (zie CGVS R, p. 22), is slechts van beperkt belang gezien de situatie van M.(...) en zijn familie anders is, zoals aangetoond.

Ten derde moet benadrukt worden hoe drastisch, binnen de context van uw relaas, de omslag van uw ouders is wat uw huwelijk betreft na het vertrek van M.(...). U schetste hoe ze initieel de huwelijksaanzoeken van M.(...) systematisch afwezen en hoe ze woest waren toen u nadien zwanger bleek te zijn (zie CGVS R, p. 7), maar vervolgens aanvaardden ze jullie huwelijk (zie CGVS M4, p. 9 en zie CGVS R, p. 8). Volgens uw verklaringen zou dat schoorvoetend zijn geweest en bekeken ze het als de minst slechte oplossing, maar ze aanvaardden jullie huwelijk. Na jullie huwelijk zou de relatie tussen jullie en uw ouders niet goed zijn geweest: M.(...) probeerde een goede band met uw ouders op te bouwen maar slaagde daar niet in (zie CGVS R, p. 8). U bezocht uw ouders, maar dat onttaarde regelmatig in ruzie (zie CGVS R, p. 8). Uit jullie verklaringen blijkt dus een slechte relatie, maar niets suggereert dat dit zou uitmonden in geweld en doodsbedreigingen, getuige het feit dat jullie in uw dorp bleven wonen (zie CGVS M4, p. 3 en zie CGVS R, p. 11). Verder moet ook de aandacht worden gevestigd op de duur van jullie huwelijk: jullie trouwden in januari 2014 (zie CGVS M4, p. 5 en zie CGVS R, p. 4) en de problemen van M.(...) speelden op in maart 2016 (zie CGVS M4, p. 16 en zie CGVS R, p. 9). Jullie woonden dus meer dan twee jaar samen in hetzelfde dorp als uw ouders. Men zou veronderstellen dat uw ouders na verloop van tijd berusten in het huwelijk. In deze context is het bevreemdend dat uw ouders, vooral uw vader, na het vertrek van M.(...) zover zouden gaan dat ze u opsloten en met de dood bedreigden om u tot een scheiding te dwingen (zie CGVS R, p. 9-10). Geconfronteerd met het onaannemelijke karakter van deze drastische ommezwaai zei u dat uw ouders boos waren omwille van de zwangerschap en dat ze M.(...) nooit hadden aanvaard (zie CGVS R, p. 19). Op zich zou men kunnen aannemen dat die zaken nog lang nadien de verhouding verzuren, maar blijft het feit dat uw ouders uiteindelijk hadden toegestemd met het huwelijk en dat ze er meer dan twee jaar lang mee hebben leren leven. Ook benadrukte u nog meermaals het enorme belang dat uw vader hechtte aan een rijke echtgenoot (zie CGVS R, p. 19). Daarbij moet herhaald worden dat de familie van M.(...) niet arm was. Wanneer men het geheel in ogenschouw neemt komt het weinig aannemelijk over dat uw vader dermate fanatiek zou streven naar een rijke echtgenoot dat hij bereid zou zijn geweld te gebruiken tegen zijn dochter om haar na meer dan twee jaar huwelijk te doen scheiden van een niet-arme man. De motivatie van uw vader is een cruciaal element in uw relaas dus dit schaadt de geloofwaardigheid.

Bovenstaande elementen, tezamen genomen, tonen aan dat de motivatie van uw vader, zijn extreme afkeer voor M.(...) en zijn bereidheid tot het gebruik van geweld om u te doen scheiden, niet kunnen overtuigen.

Ten vierde is er de kwestie van de man die uw vader had voorzien om met u te trouwen. Dit zou een oudere rijke man zijn met een aanzienlijke sociale positie in de regio (zie CGVS R, p. 17, 21). U kon echter niet verklaren waarom die man perse met u zou willen trouwen, nochtans suggereert u dat die man zijn geld en zijn positie zou aanwenden om u te dwingen te scheiden (zie CGVS R, p. 21), wat enkel steek houdt indien hij erg gebrand zou zijn op een huwelijk met u. U kon echter niet verklaren waarom dat zo zou zijn. U was zich bewust dat hij een vriend was van uw vader maar u kende hem in feite niet (zie CGVS R, p. 17). Logischerwijs kende hij u dus ook niet en kan men verliefdheid als factor uitsluiten. U opperde dat hij met u zou willen trouwen omdat u jong was (zie CGVS R, p. 18). Hier dient echter benadrukt te worden dat u al getrouwd was zodat die man er in principe moest van uitgaan dat u geen maagd bent, nochtans iets waar in het Midden-Oosten, zoals algemeen is geweten, belang aan wordt gehecht. Men mag er van uitgaan dat dit nog een grotere rol speelt bij iemand van positie, zoals die man. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u zich hetzelfde afvroeg aangezien die man ook een ongehuwd meisje kon zoeken (zie CGVS R, p. 18). De kwestie blijft dus onverklaard. Daarmee kon u niet overtuigen dat die bewuste man zodanig verlangde naar een huwelijk met u, dat hij zijn geld en invloed zou aanwenden om u tot een scheiding te dwingen, wat nochtans een elementair element van uw relaas is.

Ten vijfde is er nog de volgende significante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw man: uw man verklaarde dat de abortus bij uw eerste zwangerschap werd uitgevoerd door uw

moeder en dat hij aanwezig was (zie CGVS M4, p. 9), terwijl u zelf verklaarde dat de abortus in een kliniek gebeurde door een dokter, weliswaar illegaal, en dat uw man daar niet bij was (zie CGVS R, p. 8, 12). Deze abortus is een significant element in de omstandigheden waarin jullie huwelijk zou hebben plaats gevonden en die later zouden hebben geleid tot jullie verhaalde problemen. Deze tegenstrijdigheid raakt dus de kern van uw relaas.

Ten slotte dient het belang te worden besproken van het feit dat u officieel bent getrouwd met M.(...). Jullie tekenden daartoe een huwelijkscontract, eveneens ondertekend en dus goedgekeurd door uw vader (zie voorgelegde huwelijksakte in het administratief dossier, zie CGVS M4, p. 9 en zie CGVS R, p. 4, 8). Dit betekent dat u legaal gezien onder uw echtgenoot valt, niet meer onder uw vader (zie "the Legal Status of Married Women in Lebanon", dd. 14/01/2010, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat betekent ook meteen dat uw vader geen legale maar ook geen sociaal aanvaarde middelen heeft om u tot een scheiding te dwingen. Dit om aan te tonen hoe ver uw vader buiten de sociale normen zou handelen indien hij u zou dwingen tot een scheiding.

Al het bovenstaande in acht genomen moet worden vastgesteld dat uw relaas aangaande de gedwongen scheiding en de doodsb bedreiging niet kan overtuigen: een dochter dwingen te scheiden van haar man is niet iets dat legaal mogelijk is of binnen de Libanese sociale normen valt. De motivatie van uw vader om dat toch te proberen kon niet overtuigen. U kon niet aannemelijk maken dat er een huwelijkskandidaat staat te wachten die uw vader zou helpen u te doen scheiden en een tegenstrijdigheid over uw abortus ondergraaft de premisse van uw relaas.

De door u neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en uw huwelijk, feiten die hier op zich niet ter discussie staan.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. De meeste stukken ondersteunen immers uw herkomst, identiteit en familiesituatie, uw UNRWA-registratie, het Fatah-lidmaatschap van uw grootvader en de gezondheidssituatie van uw moeder. Dit zijn allen elementen die het CGVS op zich niet in twijfel trekt. De oproepingsbrief, uw lidkaart van de PFLP-GC en het eerste medisch attest werden reeds besproken in het kader van uw eerst asielaanvraag. De brief aan uw familie vanwege de PFLP werd hierboven reeds besproken en schaaft uw relaas eerder dan dat het ondersteunt. Het recentere medisch attest over uw de problemen van 2009 heeft slechts bewijswaarde in zoverre het kadert in een aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan

voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart voor Palestijnen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al-Baddawi erbarmelijk kunnen zijn. De meeste van uw familieleden verblijven in dit kamp, maar u echter niet. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat uw individuele situatie behoorlijk is:

Ten eerste bleek dat u zelf capabel bent om u op de arbeidsmarkt te begeven gezien u zowel vóór als na uw eerdere verblijf in België zelfstandig als elektricien maar voornamelijk als schilder werkte, zowel binnen het kamp als buiten het kamp (zie CGVS M1, p. 2 en zie CGVS M3, p. 3).

Ten tweede was u na uw terugkeer naar Libanon in staat om degelijk in uw levensonderhoud te voorzien. U ging daar niet in het kamp wonen, maar in Sir al-Dunniyye, waar u een huis huurde (zie CGVS M4, p. 3, 7-8 en zie CGVS R, p. 12). Gezien bovenstaande argumentering kan het CGVS u niet volgen dat u gedwongen was om buiten het kamp te gaan wonen. Het feit dat u er voor koos te huren in Sir al-Dunniyye wijst op een zeker financieel comfort. In de regel kon u zichzelf onderhouden van uw werk (zie CGVS M4, p. 3, 8, 11 en zie CGVS R, p. 12), maar uw vader kon inspringen indien u in een bepaalde maand niet rond kwam of bij grotere aankopen zoals een auto (zie CGVS M4, p. 8, 11, 12 en zie CGVS R, p. 6, 12).

Uw familiaal netwerk is belangrijk in deze evaluatie. Uit jullie verklaringen blijkt dat uw directe familiaal netwerk degelijk is. Uw vader is vastgoedmakelaar daarmee zit hij financieel in een degelijke situatie (zie CGVS M1, p. 3, zie CGVS M3, p. 4, zie CGVS M4, p. 3, 4, 5 en zie CGVS R, p. 6). Uw familie woonde in al-Baddawi steeds in een huurhuis, wat ze zich dus konden veroorloven (zie CGVS M4, p. 5). Uw vader bezat blijkbaar wel andere huizen en een gebouw, maar daar handelde hij in (zie CGVS M4, p. 5). Verder heeft u vier broers: een werkt samen met uw vader, een is schilder in het kamp Nahr al-Barid, een werkt in de bouw samen met uw vader en de laatste is nog jong en werkt niet vaak (zie CGVS M4, p. 4). Een zus is getrouwd met een Libanees en woont in Tripoli. Haar echtgenoot is momenteel weliswaar werkeloos. Uw twee jongste zussen zijn nog ongetrouwd (zie CGVS M4, p. 4).

Dan is er uw schoonfamilie met wie jullie beweren problemen te hebben. Hierboven werd echter geargumenteed waarom die problemen niet konden overtuigen. Bijgevolg is het ook niet zonder meer aannemelijk dat zij jullie niet zouden kunnen ondersteunen in Libanon.

Ten slotte moet ook nog gewezen op uw ruimer netwerk (zie CGVS M4, p. 14-15): in het kamp al-Baddawi wonen vijf ooms en tantes. Vier daarvan halen inkomsten uit normale jobs als schilder of UNRWA-werknemer. Dan is er ook een ongetrouwde tante. In het nabijgelegen kamp Nahr al-Barid wonen elf ooms en tantes. De meesten halen eveneens een uitkomen uit jobs als bouwvakker, bezetter, elektricien, kapper, buitenschrijnwerk, of schrijnwerker.

Al het bovenstaande in acht genomen moet men concluderen dat u in geval van terugkeer naar Libanon kan terugvallen op een aanzienlijk familiaal netwerk en dat u in staat bent om na verloop van tijd in uw eigen onderhoud te kunnen voorzien.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp of buiten het vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen

dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef of naar waar u woonde buiten het kamp, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en

ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” (hierna: eerste bestreden beslissing).

Ten aanzien van R.S.H. (tweede verzoekende partij):

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 12 augustus 1998 in Sir al-Dunniyye in het Noorden van Libanon. U bezit de Libanese nationaliteit, bent Arabische van etnie en soennitisch moslima van religie. U heeft een broer en een zus. Zij en uw ouders verblijven nog steeds in uw dorp.

In april 2013 leerde u C.(...) M.(...) (O.V.: X – CGVS: X) kennen. Hij is een Palestijns vluchteling in Libanon, als dusdanig ingeschreven bij de UNRWA. Oorspronkelijk is hij van het Palestijnse vluchtelingenkamp Nahr al-Barid, maar in 2007 verhuisde de familie naar het kamp al-Baddawi. In 2009 diende hij in België al een verzoek om internationale bescherming in vanwege beweerde problemen met de Palestijnse groepering Popular Front for the Liberation of Palestine – General Command (PFLP-GC), maar er werd hem geen statuut toegekend aangezien deze problemen niet geloofwaardig werden bevonden. In 2012 keerde hij terug naar Libanon en kwam hij in jullie dorp wonen. Jullie begonnen een relatie maar uw ouders weigerden hem uw hand, omdat zij een Palestijn niet zagen zitten en liever iemand met geld en invloed wilden. De relatie hield echter aan, jullie hadden seksuele betrekkingen en u werd zwanger. Uiteindelijk gingen uw ouders akkoord met een huwelijk om de eer veilig te stellen, maar de voorwaarde was dat de zwangerschap na het huwelijk zou worden afgebroken. Hun plan was dat jullie nadien zouden scheiden. Op 14 januari 2014 trouwden jullie en enkele weken later gebeurde de abortus. Nadien bouwden u en M.(...) een leven op: jullie woonden samen in een huis in Sir al-Dunniyye. Hij zocht toenadering tot uw ouders en u bezocht uw ouders soms, maar zij bleven afkerig ten aanzien van hem en u had regelmatig ruzie met uw ouders.

M.(...) meed steeds het kamp al-Baddawi vanwege de PFLP-GC, maar begin 2016 werd zijn moeder zwaar ziek zodat hij toch naar het kamp ging om haar te bezoeken. Toevallig liep hij daar iemand van het PFLP-GC tegen het lijf. Ze namen hem mee, hielden hem drie dagen vast en mishandelden hem zwaar. Na drie dagen kon hij vrijkomen nadat zijn vader smeergeld betaalde. Hij keerde terug naar Sir al-Dunniyye, maar toen ze hem na verloop van tijd ook daar lokaliseerden besloot hij Libanon te verlaten. Op 4 december 2016 verliet hij Libanon en op 6 februari 2017 diende hij in België een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Na zijn vertrek verbleef u enige tijd alleen in het huis. Uw ouders zochten in die periode opnieuw toenadering en na verloop van tijd trok u bij hen in. Het leek goed te gaan, maar vervolgens begonnen ze u onder druk te zetten om te scheiden van M.(...) en te trouwen met een vriend van uw vader, een rijke invloedrijke Libanees. U wees dit echter af. Uiteindelijk begonnen uw ouders u slecht te behandelen: uw vader sloeg u en ze sloten u op in het huis. Om weg te kunnen geraken veinsde u dat u hun voorstel aanvaardde zodat ze u weer wat meer vrijheid zouden geven. Wanneer u opnieuw het huis mocht verlaten vluchtte u naar uw schoonfamilie in het al-Baddawi-kamp. Zij gaven u onderdak en verhinderden dat uw vader u opnieuw zou meenemen.

Op 22 augustus 2017 verliet u Libanon. U had een visum voor Bolivia en had een vlucht waarmee u zou overstappen in Turkije en in Spanje. In Spanje kon u echter de luchthaven verlaten na het geven van vingerafdrukken. Vanuit Spanje reisde u verder naar België. Op 1 oktober 2017 kwam u in België aan en op 18 oktober 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van de eerste pagina van uw paspoort voor, een uittreksel uit het bevolkingsregister met vertaling en uw huwelijksakte met vertaling. Uw echtgenoot legde ter ondersteuning van zijn eerste verzoek de volgende documenten voor: een oude Libanese kaart voor Palestijnse vluchtelingen, zijn UNRWA-registratie, zijn geboorteakte, een oproepingsbrief, zijn lidkaart van de PFLP-GC, een Fatah-lidkaart van zijn grootvader, een medisch attest en een enveloppe van DHL. In het kader van zijn tweede en huidige verzoek legde hij bijkomend de volgende documenten voor: een nieuwe Libanese kaart voor Palestijnse vluchtelingen, een nieuw medisch attest over de problemen van 2009, een medisch attest van zijn moeder, een brief voor zijn familie vanwege de PFLP-GC, twee nieuwe UNRWA-kaarten, een brief over zijn correcte vertrekdatum en een usb-stick met een reeks foto's en kopies van vier oude reisdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel om de volgende redenen:

Ten eerste is het dreigement van uw vader, dat hij u alsnog zou vermoorden omdat u seksuele betrekkingen had gehad voor het huwelijk (zie gehoorverslag S.(...) H.(...) R.(...) dd. 15/02/2018 [R], p. 10, 18), inherent niet logisch. Bij eremoord gaat het immers om de moord op een vrouw, meestal door een mannelijk familielid, vaak inderdaad omwille van seksuele betrekkingen voor het huwelijk, en dit om de familie-eer veilig te stellen (zie Lebanon: risk for a single christian mother dd. 25/02/2004, toegevoegd aan het administratief dossier). In de situatie die u beschreef zou de familie-eer echter al zijn veiliggesteld: na de abortus waren er geen aanwijzingen meer dat jullie al seksuele betrekkingen hadden gehad en aangezien jullie trouwden (zie CGVS R, p. 8) speelde de kwestie dat u ontmaagd was buiten het huwelijk ook niet meer zodanig. De reden waarom mensen in zo'n situaties trouwen en abortus plegen is uiteraard om te voorkomen dat eventuele schandalen naar buiten komen. Moest uw vader, gegeven deze situatie, u toch nog vermoorden, dan zou hij daar niet de gronden voor hebben die in sommige delen van de Libanese samenleving helaas als aanvaardbaar worden gezien aangezien u intussen al enkele jaren was getrouwd (zie CGVS R, p. 8) waardoor het uiteraard te laat is om nog te spreken van seks buiten het huwelijk. Bovendien zou hij dan een schandaal naar buiten brengen dat juist was toegedekt door middel van de abortus en het huwelijk. Met dit probleem geconfronteerd zei u dat u ook was geschokt daardoor, maar dat uw vader was overtuigd dat hij u wilde vermoorden hoewel uw moeder twijfels had (zie CGVS R, p. 19). Dit kan het inherente gebrek aan logica in het dreigement van uw vader niet oplossen.

Ten tweede is de extreme afkeer die uw vader volgens uw relaas voor uw echtgenoot voelt moeilijk verklaarbaar. Hij verwachtte klaarblijkelijk een rijk man met invloed (zie CGVS R, p. 19). Naar die maatstaven is M.(...) mogelijks niet de beste match, maar anderzijds moet daarin niet worden overdreven. Doorheen jullie verklaringen bleek dat de familie van M.(...) redelijk welgesteld is (zie gehoorverslag CGVS C.(...) M.(...) dd. 15/12/2017 [M4], p. 3, 4, 5). Hiermee geconfronteerd stelde u dat M.(...) niet wordt gezien als gelinkt aan zijn vader aangezien hij elders en onafhankelijk woont (zie CGVS R, p. 17). Daarin kan u echter niet worden gevolgd. Indien rijkdom de maatstaf is, is het toch het voornaamste dat M.(...) financieel kan gelinkt worden aan zijn vader en dat was zeker en vast het geval. Uw schoonvader hielp soms met de huur of met grotere aankopen (zie CGVS M4, p. 11, 12 en zie CGVS R, p. 12) en hij droeg ook bij voor uw reis (zie CGVS R, p. 6). Het feit op zich dat uw echtgenoot een Palestijn is en dat het is geweten dat die minder vermogend zijn (zie CGVS R, p. 22), is slechts van beperkt belang gezien de situatie van M.(...) en zijn familie anders is, zoals aangetoond.

Ten derde moet benadrukt worden hoe drastisch, binnen de context van uw relaas, de omslag van uw ouders is wat uw huwelijk betreft na het vertrek van M.(...). U schetste hoe ze initieel de huwelijksaanzoeken van M.(...) systematisch afwezen en hoe ze woest waren toen u nadien zwanger bleek te zijn (zie CGVS R, p. 7), maar vervolgens aanvaardden ze jullie huwelijk (zie CGVS M4, p. 9 en zie CGVS R, p. 8). Volgens uw verklaringen zou dat schoorvoetend zijn geweest en bekeken ze het als de minst slechte oplossing, maar ze aanvaardden jullie huwelijk. Na jullie huwelijk zou de relatie tussen jullie en uw ouders niet goed zijn geweest: M.(...) probeerde een goede band met uw ouders op te bouwen maar slaagde daar niet in (zie CGVS R, p. 8). U bezocht uw ouders, maar dat onttaarde regelmatig in ruzie (zie CGVS R, p. 8). Uit jullie verklaringen blijkt dus een slechte relatie, maar niets suggereert dat dit zou uitmonden in geweld en doodsb bedreigingen, getuige het feit dat jullie in uw dorp bleven wonen (zie CGVS M4, p. 3 en zie CGVS R, p. 11). Verder moet ook de aandacht worden gevestigd op de duur van jullie huwelijk: jullie trouwden in januari 2014 (zie CGVS M4, p. 5 en zie CGVS R, p. 4) en de problemen van M.(...) speelden op in maart 2016 (zie CGVS M4, p. 16 en zie CGVS R, p. 9). Jullie woonden dus meer dan twee jaar samen in hetzelfde dorp als uw ouders. Men zou veronderstellen dat uw ouders na verloop van tijd berusten in het huwelijk. In deze context is het bevreemdend dat uw ouders, vooral uw vader, na het vertrek van M.(...) zover zouden gaan dat ze u opsloten en met de dood bedreigden om u tot een scheiding te dwingen (zie CGVS R, p. 9-10). Geconfronteerd met het onaannemelijke karakter van deze drastische ommezwaaai zei u dat uw ouders boos waren omwille van

de zwangerschap en dat ze M.(...) nooit hadden aanvaard (zie CGVS R, p. 19). Op zich zou men kunnen aannemen dat die zaken nog lang nadien de verhouding verzuren, maar blijft het feit dat uw ouders uiteindelijk hadden toegestemd met het huwelijk en dat ze er meer dan twee jaar lang mee hebben leren leven. Ook benadrukte u nog meermaals het enorme belang dat uw vader hechtte aan een rijke echtgenoot (zie CGVS R, p. 19). Daarbij moet herhaald worden dat de familie van M.(...) niet arm was. Wanneer men het geheel in ogenschouw neemt komt het weinig aannemelijk over dat uw vader dermate fanatiek zou streven naar een rijke echtgenoot dat hij bereid zou zijn geweld te gebruiken tegen zijn dochter om haar na meer dan twee jaar huwelijk te doen scheiden van een niet-arme man. De motivatie van uw vader is een cruciaal element in uw relaas dus dit schaadt de geloofwaardigheid.

Bovenstaande elementen, tezamen genomen, tonen aan dat de motivatie van uw vader, zijn extreme afkeer voor M.(...) en zijn bereidheid tot het gebruik van geweld om u te doen scheiden, niet kunnen overtuigen.

Ten vierde is er de kwestie van de man die uw vader had voorzien om met u te trouwen. Dit zou een oudere rijke man zijn met een aanzienlijke sociale positie in de regio (zie CGVS R, p. 17, 21). U kon echter niet verklaren waarom die man perse met u zou willen trouwen, nochtans suggereert u dat die man zijn geld en zijn positie zou aanwenden om u te dwingen te scheiden (zie CGVS R, p. 21), wat enkel steek houdt indien hij erg gebrand zou zijn op een huwelijk met u. U kon echter niet verklaren waarom dat zo zou zijn. U was zich bewust dat hij een vriend was van uw vader maar u kende hem in feite niet (zie CGVS R, p. 17). Logischerwijs kende hij u dus ook niet en kan men verliefdheid als factor uitsluiten. U opperde dat hij met u zou willen trouwen omdat u jong was (zie CGVS R, p. 18). Hier dient echter benadrukt te worden dat u al getrouwd was zodat die man er in principe moest van uitgaan dat u geen maagd bent, nochtans iets waar in het Midden-Oosten, zoals algemeen is geweten, belang aan wordt gehecht. Men mag er van uitgaan dat dit nog een grotere rol speelt bij iemand van positie, zoals die man. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u zich hetzelfde afvroeg aangezien die man ook een ongehuwd meisje kon zoeken (zie CGVS R, p. 18). De kwestie blijft dus onverklaard. Daarmee kon u niet overtuigen dat die bewuste man zodanig verlangde naar een huwelijk met u, dat hij zijn geld en invloed zou aanwenden om u tot een scheiding te dwingen, wat nochtans een elementair element van uw relaas is.

Ten vijfde is er nog de volgende significante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw man: uw man verklaarde dat de abortus bij uw eerste zwangerschap werd uitgevoerd door uw moeder en dat hij aanwezig was (zie CGVS M4, p. 9), terwijl u zelf verklaarde dat de abortus in een kliniek gebeurde door een dokter, weliswaar illegaal, en dat uw man daar niet bij was (zie CGVS R, p. 8, 12). Deze abortus is een significant element in de omstandigheden waarin jullie huwelijk zou hebben plaats gevonden en die later zouden hebben geleid tot jullie verhaalde problemen. Deze tegenstrijdigheid raakt dus de kern van uw relaas.

Ten slotte dient het belang te worden besproken van het feit dat u officieel bent getrouwd met M.(...). Jullie tekenden daartoe een huwelijkscontract, eveneens ondertekend en dus goedgekeurd door uw vader (zie voorgelegde huwelijksakte in het administratief dossier, zie CGVS M4, p. 9 en zie CGVS R, p. 4, 8). Dit betekent dat u legaal gezien onder uw echtgenoot valt, niet meer onder uw vader (zie "the Legal Status of Married Women in Lebanon", dd. 14/01/2010, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat betekent ook meteen dat uw vader geen legale maar ook geen sociaal aanvaarde middelen heeft om u tot een scheiding te dwingen. Dit om aan te tonen hoe ver uw vader buiten de sociale normen zou handelen indien hij u zou dwingen tot een scheiding.

Al het bovenstaande in acht genomen moet worden vastgesteld dat uw relaas aangaande de gedwongen scheiding en de doodsb bedreiging niet kan overtuigen: een dochter dwingen te scheiden van haar man is niet iets dat legaal mogelijk is of binnen de Libanese sociale normen valt. De motivatie van uw vader om dat toch te proberen kon niet overtuigen. U kon niet aannemelijk maken dat er een huwelijkskandidaat staat te wachten die uw vader zou helpen u te doen scheiden en een tegenstrijdigheid over uw abortus ondergraft de premisse van uw relaas.

De door u neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en uw huwelijk, feiten die hier op zich niet ter discussie staan.

Wat de problemen van uw echtgenoot met de PLFP-GC betreft moet enerzijds gezegd dat die grotendeels los staan van u. Anderzijds moest worden vastgesteld dat hij deze problemen niet aannemelijk kon maken. Aangaande de geloofwaardigheid van deze problemen concludeerde het CGVS in hoofde van uw echtgenoot het volgende:

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 2 mei 2012 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u uw problemen met de PFLP-GC niet aannemelijk kon maken en bijgevolg niet kon overtuigen dat u het UNRWA-mandaatgebied verliet om redenen buiten uw wil. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 12 september 2012. Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat uw initiële relaas aangaande de PFLP-GC nog steeds niet kan overtuigen en dat uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag bijkomende problematische elementen aan het licht brengen.

Ten eerste moet gezegd dat het beweerde incident van begin 2016 – uw ontvoering en mishandeling door de PFLP-GC – niet in verhouding staat tot de initiële kwestie zoals u die beschreef in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Op basis van uw initiële verklaringen kan men niet anders dan vaststellen dat u, zelfs binnen de context van uw relaas, slechts van beperkt belang kan zijn geweest in de ogen van de PFLPGC. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u zich slechts bij een jeugdbeweging had aangesloten die was gelieerd aan de PFLP-GC en dat u dat niet deed omwille van politieke overtuigingen maar omwille van de sportieve en culturele activiteiten die ze aanboden (zie gehoorverslag CGVS C.(...) M.(...) dd. 25/11/2009 [M1], p. 2, 4 en zie gehoorverslag C.(...) M.(...) dd. 26/01/2012 [M3], p. 7). Nadien zou u tegen uw zin zijn betrokken bij de politieke aspecten van de partij (zie CGVS M1, p. 4-6). Dan kan het niet wereldschokkend zijn geweest voor de partij wanneer bleek dat u niet te allen prijzen loyaal was (zie CGVS M1, p. 6, 7). Dat in acht genomen wekt het verbazing dat A.(...) A.(...) van de PFLP-GC in 2016 (zie CGVS M4, p. 16, 17), zeven jaar later (zie CGVS M1, p. 8 en vergelijk met CGVS M4, p. 16), nog zodanig ver zou gaan en zoveel moeite zou doen om u te schaden. Hij zou namelijk op u geschoten hebben, u zwaar mishandeld hebben, en vervolgens zelfs meerdere manschappen hebben ingezet om u tot ver buiten het kamp op te sporen (zie CGVS M4, p. 17, 18 en zie gehoorverslag CGVS S.(...) H.(...) R.(...) [R], p. 16). Dat laatste is opvallend want Palestijnse groeperingen als de PFLP-GC zijn normaal slechts actief binnen de kampen en in sommige grensgebieden (zie COI Focus Libanon: veiligheidssituatie dd. 08/01/2018, toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien diende dit allemaal geen doel want het enige wat hij volgens uw verklaringen wilde was u martelen en doden (zie CGVS M4, p. 18). Zelfs binnen de context van uw relaas staan de verhaalde gebeurtenissen van 2016 niet in verhouding met de gebeurtenissen van 2009, en dit schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede zijn er enkele problematische elementen in uw verklaringen aangaande uw ontvoering. Enerzijds kan men niet anders dan de extreme toevalligheid opmerken van wat er zou zijn gebeurd toen u uw moeder in het ziekenhuis ging bezoeken: net de eerste keer dat u sinds 2009 in het kamp kwam na zeven jaar afwezigheid (zie CGVS M1, p. 8 en vergelijk met CGVS M4, p. 16), kwam u net een van de leiders van de PFLP-GC tegen en wel net iemand die indertijd betrokken zou zijn geweest bij uw probleem (zie CGVS M1, p. 2, 4 en zie gehoorverslag CGVS C.(...) M.(...) dd. 08/03/2010 [M2], p. 2). Men kan uiteraard niet stellen dat zoiets onmogelijk is, maar een asielrelaas dat qua geloofwaardigheid reeds problematisch is en dan op zo'n toevalligheid steunt, wordt nog verder ondergraven. Anderzijds bent u opvallend weinig geïnformeerd over de details van uw vrijlating. Blijkbaar kon uw vader met geld iets regelen zodat iemand van de PFLP-GC u meenam uit hun cel zonder dat iemand dat zag (zie CGVS M4, p. 17, 18). U noch uw vader kenden de man en u weet niet hoe die man uw vrijlating kon regelen (zie CGVS M4, p. 18). Uw beweerde vrijlating is nochtans wel iets dat wat toelichting kan gebruiken want het is niet zonder meer evident hoe die man dat zou kunnen regelen. Ofwel deed hij dat immers clandestien en buiten het medeweten van andere leden van de partij, maar dan moet men zich afvragen hoe hij ervoor kon zorgen dat er geen getuigen waren en wie er dan de schuld van uw verdwijning zou krijgen, want schuldtoebedeling zou dan toch onvermijdelijk volgen. Ofwel kon het geld van uw vader de problemen met de PFLP-GC toedekken, maar dan moet men zich afvragen waarom ze u nadien tot buiten het kamp gingen opsporen (zie CGVS M4, p. 17, 18 en zie CGVS R, p. 16). Uw vrijlating of ontsnapping is een merkwaardig element in uw relaas en het feit dat u dit niet nader kan toelichten schaadt uw geloofwaardigheid.

Ten derde is er het gegeven dat jullie de veiligheidsdiensten niet betrokken bij jullie problemen (zie CGVS M4, p. 19). Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas. U stelde dat de Libanese autoriteiten niet tussenkomen bij inter-Palestijnse problemen, hetgeen u illustreert met het uitblijven van

politietussenkomst in 2009 (zie CGVS M4, p. 19). Het is inderdaad zo dat de Libanese veiligheidsdiensten in principe niet in de Palestijnse kampen opereren, maar u woonde niet in een Palestijns kamp (zie CGVS M4, p. 3). Het is niet dienstig zonder meer te stellen dat de Libanese veiligheidsdiensten op gewoon Libanees grondgebied niet zouden tussenkomen wanneer een Palestijnse groepering daar mensen opjaagt (zie CGVS M4, p. 17, 18 en zie CGVS R, p. 16), wat overigens een uitzonderlijk gegeven zou zijn gezien Palestijnse groeperingen als de PFLP-GC gewoonlijk slechts binnen de Palestijnse kampen en in sommige grensgebieden actief zijn (zie COI Focus Libanon: veiligheidssituatie dd. 08/01/2018, toegevoegd aan het administratief dossier). U oppert dat de mannen die u kwamen zoeken in Sir al-Dunniyye misschien Libanezen zijn (zie CGVS M4, p. 19), maar dat is een loutere veronderstelling. Het is belangrijk hier te verduidelijken dat het punt van het CGVS niet zozeer is dat bescherming door de Libanese veiligheidsdiensten sowieso voor handen is, maar dat het feit dat u die bescherming niet zocht uw geloofwaardigheid schaadt.

Ten vierde is de brief van het volkscomité een zeer bevreemdend element in uw relaas. Deze brief zou het volkscomité hebben opgesteld op vraag van de PFLP-GC en die zou dan verspreid zijn in de verschillende Palestijnse kampen. Deze bewuste brief komt van Nahr al-Barid (zie CGVS M4, p. 13 en zie de voorgelegde brief). Enerzijds is het vreemd dat deze brief ook in het Palestijnse vluchtelingenkamp Nahr al-Barid werd afgeleverd, gezien uw familie al heel lang in al-Baddawi woonde. De PFLP-GC weet dat want u was nog bij hun jeugdbeweging betrokken in al-Baddawi (zie CGVS M1, p. 4). Het vreemdste is echter dat de PFLP-GC de volkscomités zou vragen u op sporen (zie CGVS M4, p. 13). Ook Fatah maakt deel uit van de volkscomités (zie CGVS M4, p. 13 en zie de voorgelegde brief met PLO-hoofding, vertaald in CGVS M4, p. 13). Wanneer men dan in acht neemt dat uw beweerdde probleem met de PFLP-GC zou zijn ontstaan precies omdat zij van plan waren Fatah aan te vallen (zie CGVS M1, p. 6 en zie CGVS M3, p. 14), wordt het zeer bevreemdend dat de PFLP-GC het zou aandurven via de volkscomités te werken.

Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vrouw klaarblijkelijk niet op de hoogte is van de grond van uw probleem (zie CGVS R, p. 13). Zij kon slechts zeggen dat u problemen had met de PFLP-GC en ze gokte dat dat zou kunnen komen omdat u weigerde iets te doen (zie CGVS R, p. 14). Zij zou u nochtans hebben gevraagd naar uw problemen maar u zou niets hebben verteld (zie CGVS R, p. 13). Dit is merkwaardig wanneer men de impact in acht neemt die uw probleem op jullie beiden zou hebben gehad. Men zou denken dat uw vrouw dan harder zou aandringen op meer informatie en dat u informatie zou verschaffen.

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk kon maken.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke

buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet." (hierna: tweede bestreden beslissing).

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de verzoeken om internationale bescherming die door verzoekers werden ingediend nauw verbonden zijn. Deze samenhang blijkt tevens uit het feit dat zij identieke verzoekschriften hebben ingediend. Omwille van deze vastgestelde samenhang en gelet op het feit dat de beide verzoekschriften zowel verzoeker als verzoekster als verzoekende partijen vermelden, worden de dossiers in het kader van een goede rechtsbedeling gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers wensen vooraf de volgende opmerkingen te maken: *"Het CGVS betwist in geen geval dat man en vrouw gehuwd zijn en een familiecel vormen.*

Het CGVS betwist evenmin dat het om een gemengde koppel gaat, waarvan de man een Palestijnse vluchteling uit Libanon is en de vrouw een Libanese onderdaan;

Het gaat dus om een gemengd huwelijk met de specificiteit dat de man een Palestijn is die ook bij de UNRWA geregistreerd werd.

DE VRAAG DIE ZICH MOET STELLEN IS DERHALVE DUBBEL:

Kan elk lid van het gezin afzonderlijk bekeken al dan niet terug naar het land van oorsprong (wat mevrouw betreft) of naar het land van gewoonlijk verblijf (wat mijnheer betreft) ;

Kan het koppel met deels een eigen problematiek, deels een gemeenschappelijke problematiek, al dan niet terug naar het land van oorsprong (wat mevrouw betreft) of naar het land van gewoonlijk verblijf (wat mijnheer betreft) ;

Met als achtergrond de problematiek van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, de regionale onrustige en volatiele toestand, de gender problematiek en de moeizaame vrouwelijke emancipatie in de de Arabische en Moslim kultuur;

Het CGVS houdt met deze elementen helemaal geen rekening, ondanks het feit dat zij volledig centraal zijn voor de beoordeling van het relaas van de verzoekende partij.

Evenmin hield het CGVS rekening met het feit dat dat de verzoekende partij sowieso reeds het slachtoffer is geweest van fysieke en morele zware agressie;

Dat het CGVS geenszins de relatie tussen man en vrouw betwist;

Evenmin worden de eerste problemen die het koppel ondervond ernstig betwist : het CGVS betwist enkel dat na zoveel jaar huwelijk de ouders de situatie steeds niet zouden hebben aanvaard;

Het CGVShoudt hierbij geenszins rekening met de kulturele achtergrond van de zaak;

Evenmin wordt er rekening gehouden met het feit dat het koppel, zowel de man als de vrouw reeds zwaar fysiek en moreel werden aangevallen door het gezin van de vrouw :

De vrouw was zwanger, een zwangerschap die voor het koppel welkom was, de zwangerschap stelde geen medische problemen noch voor de moeder noch voor het kind;

Niettemin heeft het koppel onder de dwang en met de hoop dat de situatie met de tijd zou verbeteren, aanvaard het kind letterlijk op te offeren om de ouders van de man hun eer te stillen;

Abortus werd gepleegd, tegen de zin en wil van de vrouw die het als een moord beschouwde en tegen de zin en wil van de man die zich hierdoor als man vernederd heeft gevoeld vermits zijn nakomelingen hierbij geraakt werd, daar waar een kind verwekken voor een moslim man een uiterst belangrijke stap in het leven is, zelfs al is het kind in de eerste kinderjaren eerder een vrouwenzaak;

De man heeft zich vernederd gevoeld, als man uiteraard maar ook als Palestijns : het is zijn status van Palestijns en van Palestijnse vluchteling in Liban die doorslaggevend was voor het verbod zijn meisje te mogen huwen, voor de moord op zijn kind, dat ook staatloos zou zijn geboren vermits de Libanese vrouw geen recht heeft haar nationaliteit aan haar kind door te geven...

De Islam verbiedt kinderen buiten het huwelijk te verwekken, doch verbiedt eveneens abortus: Zijn schoonouders verkozen evengoed als hen , de wetten van de Islam te verbreken om hun eer onaangetaast te laten en om hun eigen doelwitten te bereiken , nl hun dochter aan hun candidaat in huwelijk te geven;

Hun candidaad was in geen geval een vluchteling doch wel een Libanees, liefst met meer geld en een betere positie dan hun eigen familie en stam : de hele opvoeding van een meisje, het geld dat hieraan toegeweid wordt is een investering op kort of middelmatig termijn : hoe jonger het meisje trouwt en hoe rijker en aanzienlijk haar man is, hoe beter. Het huwelijk is een trap om de sociale ladder op te stijgen. Een huwelijk met een vluchteling , een Palestijn zonder land of staat die enkel voor onheil en onveiligheid zorgt geniet niet van de minste maatschappelijke aanzien : op de ladder is de vluchteling lager dan de vuilnisophaler die als hekkensluiter staat, hij is niet eens te klasseren;

Het CGVS houdt geen enkele rekening met het belang en de vooraanstaande plaats die de maatschappelijke aanzien in Libanon inneemt;

Verder wenst de verzoekende partij toch aan te kaarten dat het "redelijk goed" hebben in Libanon als vluchteling, enkel inhoudt dat de dagelijkse kost kan worden betaald, dat men niets elementair mist, verder houdt dat niets in, er bestaat geen hoop of mogelijkheid om tot een hogere klasse te klimmen...

Dat reeds in 2012 bemerkt werd dat de Syrische crisis en het toenemende aantal Syrische vluchtelingen die zich in Libanon vestigden, voor een toenemende spanning zorgde binnen de Libanese gemeenschap." Verzoekers verwijzen tevens naar algemene informatie over de impact van de influx van Syrische vluchtelingen op het leven in Libanon en stellen dat nu, zes jaar later, de situatie alleen maar slechter is geworden en 'de vluchteling' in Libanon met de vinger wordt gewezen. Voorts halen verzoekers algemene informatie aan in een poging om de vijandigheid van verzoeksters familie te staven. Zij voegen hier nog aan toe: "Dat de bijkomende Palestijnen uit Syrië die naar Libanon gevlucht zijn, eveneens voor een verhoogde spanning zorgen : economisch, etnisch, religieus...in een context waar de internationale hulp aan Libanon met de jaren vermindert terwijl het aantal vluchtelingen drastisch stijgt;

Dat de UNRWA niet in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden die haar is opgelegd maar die ook aan de basis staat van de uitsluiting waarvan in casu toepassing wordt gemaakt ten aanzin van de man .

De gelegenheid dat de vader van de verzoekende partij het koppel kon steunen, geenszins als een teken van "welvaart" dient te worden begrepen. Enkel een teken dat het koppel over onvoldoende middelen beschikt om zelfstandig over te leven."

3.2. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 1 en 1D, lid 2 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, trachten verzoekers, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Zij formuleren hun verweer als volgt:

"• Overwegende dat verzoekende partij ontegensprekelijk uit LIBANON afkomstig is, als Palestijns UNRWA Vluchteling geregistreerd.

• Dat echter dient te worden aangestipt dat deze "UNRWA status" geenszins kan worden gelijkgesteld met de Vluchtelingenstatus van de Conventie van Genève.

• Deze status beperkt zich concreet tot materieel beperkte hulp , waarvan thans niet kan worden gesteld dat de financiële beperkingen door President Trump ingevoerd, dat die nog zal kunnen worden uitgedeeld: de UNWRA fondsen werden tot hiertoe voor een groot deel door de Verenigde Staten gevoed.

(...)

• Dat het CGVS tevergeefs stelt dat de verzoekende partij, het koppel, door de naaste familie van de man , - ooms en tantes-, die in kampen leeft zou kunnen worden gesteund en dat het koppel zelfs door de Libanese schoonfamilie zou kunnen worden gesteund.

• Dat de beweerde mogelijke "steun" vooreerst geenszins bewezen is : het CGVS noteert zelf dat familieleden thans werkloos zijn zondder nochtans de logische gebolgen hiervan te trekken : het lijkt volstret normaal dat ooms en tantes eerst hun eigen kroost gaan steunen en dat een neef slechts in aanmerking zal kunnen komen als dat mogelijk is ;

• Verder dient te worden vastgesteld dat de redenering van het CGVS niet kan worden gevolgd : de UNRWA heeft een welbepaald mandaat en opdracht gekregen die moet worden vervuld. Bij gebrek aan dit mandaat te voldoen vervalt de uitsluiting die eraan gepaard gaat;

• Hypothetische hulp van familieleden die zelf reeds op leeftijd zijn, zoals onkels en tantes, en die bijgevolg alleszins deze hypothetische hulp slechts heel tijdelijk zouden kunnen bieden, is niet van aard om de UNWRA van de opgelegde plicht te verheffen;

• Zeker reeds wanneer zoals in casu geen grondg ernstig onderzoek plaatsvond nopens de financiële mogelijkheden van het gezin, sensu strictu en sensu lato;

• Deze vaststelling volstaat reeds om de beslissing te vernietigen;

• Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in gebreke blijft de huidige materiële mogelijkheden van de UNRWA te onderzoeken , rekening houdende met de Amerikaanse ingevoerde beperkingen, op kort en middelmatig termijn.

- De beslissingen dienen derhamve te worden vernietigd en de zaken naar het CGVS teruggestuurd voor nader onderzoek;
- Verder dient te worden vastgesteld dat de UNRWA status geen recht tot "bescherming" biedt en a fortiori noch minder tot daadwerkelijke bescherming en in casu tot daadwerkelijke bescherming tegen bedreigingen vanwege politieke facties of vanwege de Libanese familie van de vrouw.
- Dat de Unrwa alleszins geen steun kan bieden ten aanzien van de vrouw S.(...), die de Libanese nationaliteit bezit, daar waar de toestand van het koppel als familiecel in geval van terugkeer, dient te worden beoordeeld; De situatie van het gezin werd als gezin niet onderzocht met de nodige ernst;
- Dat verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij C.(...) op welk ogenblik dan ook van haar interview, geconfronteerd werden met het gegeven dat wat haar betreft gebruik zou worden gemaakt van de UITSLUITINGSCLAUSULE;

Dat verzoekende partij evenmin ondervraagd werd nopens de al dan niet mogelijke bescherming die haar door de UNRWA kon worden geboden: verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNRWA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd

- Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te maken en verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen.
- Dat hierbij dient te worden herinnerd dat artikel 1 D van de conventie van Geneve voorziet dat van zodra vastgesteld wordt dat de UNRWA niet meer in staat is zijn mandaat te vervullen, de aanvrager, die reeds een vluchteling is, van ambsthelpe dient te worden erkend. .

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat: 1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoekende partij te confronteren met de kritiek die in de beslissing te lezen staat, noch om de werkelijke problematiek van elm van de verzoekende partij en van de verzoekende partij en als gemengd koppel te benaderen en verder, te onderzoeken.

Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden.

Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

De materiële motiveringsplicht is een technisch-juridisch middel om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in:

1. het onderzoek naar het bestaan van de motieven;
2. het onderzoek naar de feitelijke juistheid van de motieven;
3. het nagaan of de motieven juridisch juist zijn;
4. het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Dat het CGVS geen voldoende rekening heeft gehouden met alle relevante elementen uit het dossier en hierbij zijn onderzoeksplicht geschonden heeft.

Dat het CGVS de vijandigheid van de ouders van de vrouw ten aanzien van de man en ten aanzien van hun dochter niet geloofwaardig acht, op grond van een foutieve redenering en onvolledig onderzoek van alle aspecten van de zaak, hierinbegrepen de socio-culturele context waarin het relaas plaatsvindt;

De ouders van de vrouw hebben het huwelijk dat buiten hun wil voltrokken werd nooit aanvaard en gaan dit ook nooit aanvaarden;

De vader is vooreerst geërgerd en onteerd omdat zijn dochter, - een vrouw die onder zijn macht en beheer staat, hem niet heeft gehoorzaamd, een daad die niet kan worden hersteld en niet kan worden vergeven; De ongehoorzaamheid is op zich een oneer en een reden tot wraak en represailles;

De ongehoorzaamheid van de dochter had ook grote oneer voor gevolg, vermits zij vooreerst ontmaagd werd maar ook vervolgens zwanger werd;

Gelet op het belang van de maatschappelijke aanzien werd eenzijdig besloten dat abortus dient te worden gepleegd om de voor het huwelijk te verbergen en dat een huwelijk zou worden gesloten als oplossing voor de verloren maagdheden;

Het koppel heeft eensluidend verklaard dat de plan van de ouders in een echtscheiding na dit huwelijk voorzag : de ouders hebben het huwelijk nooit aanvaard en het huwelijk was geenszins een teken dat het koppel vergeven werd en dat hun de toelating gegeven werd rustig en gelukkig samen te leven, wel integendeel.

Dat een echtscheiding voorzien werd door de ouders, nadat het koppel reeds een abortus had aanvaard, is een duidelijk teken dat de ouders noch de ongehoorzaamheid, noch het huwelijk zouden aanvaarden en dat het geluk en de keuze van hun dochter als individu op geen enkel ogenblik in overweging werd genomen.

De context is gekend en gedocumenteerd hoewel Libanon reeds meer "modern" is dan andere naburige landen.

Het CGVS stelt dat de ouders van de vrouw geen reden hadden om het huwelijk te weigeren omdat de verzoekende partij, ondanks zijn vluchtelingenstatus, niet "arm" was hetgeen het CGVS afleidt van het feit dat de familie het koppeltje steunde.

Zoals hoger vermeldt gaat het CGVS voorbij de essentie van de zaak, nl het belang dat gehecht wordt aan de maatschappelijke aanzien, en het huwelijk als middel om de sociale ladder te beklimmen en als middel om de opvoeding van een meisje terug te betalen;

Zoals hoger aangetoond werd, heeft een Palestijnse vluchteling in Libanon geen toekomst, zelfs als hij het geluk heeft een job te hebben;

De verzoekende partij en zijn familie waren inderdaad "begunstigd" ten opzichte van andere vluchtelingen, Palestijnse of Syriërs die genoodzaakt zijn te bedelen... alles is relatief.

De man bleef echter armer dan de gemiddelde Libanees...hetgeen zijn schoonvader niet kon behagen : hij was vader van twee meisjes en één jongen en betreunde voor de twee meisjes te hebben moeten "investeren";

Het CGVS is van oordeel dat man en vrouw het niet eens zijn ivm de details rond de abortus van de vrouw:

Er is geen sprake dat abortus thuis gepleegd werd door de moeder van de vrouw die geen enkel medische bevoegdheid had en duidelijk zorgde de emotie voor misverstand;

Abortus vond plaats in het Ziekenhuis en naar het Ziekenhuis gingen de vrouw, haar ma en de moeder van de vrouw:

De tussenkomst vond plaats in een operatie eenheid waarbij enkel de patiënt toegelaten werd;

De man en de moeder van de vrouw bleven haar in de wachtzaal van het ziekenhuis opwachten;

De verwarring is mogelijk.

Verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS in de beoordeling van de reactie van de vader van de vrouw na het vertrek van de man , precies doch heel eigenaardig, geen rekening houdt met dit vertrek;

Het CGVS stelt kortom dat als de vader uiteindelijk het huwelijk toch aanvaard had, hetgeen hij meent te mogen afleiden uit de duur van het huwelijk, de ommezwaai van de vader na het vertrek van de man niet te begrijpen is

De verzoekende partij stellen vooreerst dat er geen sprake is van "ommezwaai" van de vader : de vader heeft ooit aanvaard dat haar dochter hem niet gehoorzaam had, dat zij oneer in het gezin had gebracht, dat zij haar ambities de sociale ladder te beklimmen met een goed huwelijk , vernietigd had met zich te laten ontmaagden door een Palestijnse vluchteling zonder toekomst.

Verder dient te worden vastgesteld dat wegens het vertrek van haar man, de vrouw , de facto, opnieuw volledig "afhankelijk" werd van haar vader , vermits de vrouw onder het gezag van een man dient te blijven...

Alleen was de vrouw opnieuw bij zonder kwetsbaar;

Een element waarmee het CGVS geenszins rekening houdt;

Het is volkomen logisch dat de vader bij het vbertrek van zijn schoonzoon de kans greep om zijn dochter onder druk te zetten en hierdoor zijn oorspronkelijke plan te kunnen uitvoeren ;

Het gedrag is volkomen logisch;

Dat in tegenstelling met hetgeen het CGVS beweert is geweld tov de dochter geenszins uit te sluiten : het CGVS verliest hierbij uit het oog dat de vader reeds geweld had gebruikt door de abortus van zijn eigen dochter te eisen;

Hierbij pleegde hij uitgesproken geweld ten aanzien van zijn eigen dochter maar ook ten aanzien van een eigen eerste kleinkind!

De reactie van de vader schrijft zich , integendeel, volledig in het verlengde van de eerdere incidenten;

Het CGVS onderschat evengoed de waarde die toch aan een ongewenste abortus dient te worden toegekend : abortus is en blijft een uitzonderlijke tussenkomst die zware psychologische trauma kan achterlaten en psychische steun vordert. Het kan niet gebanaliseerd worden.

Verder is het vanzelfsprekend dat het de vrouw toebehoort de beslissing te nemen en dat de beslissing haar niet kan worden opgelegd: Zelfbeschikkingsrecht is fundamenteel en vanuit dit recht beschikt de vrouw zelf over haar eigen lichaam. Dit fundamenteel recht werd in casu grof geschonden, een feitelijke omstandigheid waarbij het CGVS niet eens stil bij staat

Dat het CGVS de impact van het vertrek van de man op de vader verwaarloost;

Bij het vertrek van de man wordt de vrouw als achtergelaten beschouwd, hetgeen opnieuw als een oneer wordt aanzien...

Verder is het voor de vader duidelijk dat de dochter zonder haar echtgenoot, meer kwetsbaar is, zodat de vader de opportuniteit grijpt om haar een nieuw huwelijk op te leggen;

De context is voordelig, en de woede van de vader aanneembaar: het vertrek van de man is sowieso een bewijs dat hij in feite gelijk had, dat Palestijnen enkel problemen en onheil opbrengen;

Het relaas is wel integendeel geloofwaardig;

Dat verder thans dient te worden rekening gehouden met een nieuwe zwangerschap van mevrouw die tegen de herfst zal bevallen;

Dat uiteraard ook met het kindje rekening dient te worden gehouden, vermits het kind geen aanspraak kan maken op de Libanese nationaliteit, die een moeder niet aan haar kind kan geven;”

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voeren verzoekers aan dat zij om voormelde redenen vrezen het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst/woonplaats. Zij proberen deze stelling kracht bij te zetten door te verwijzen naar algemene informatie over Libanon, alsook naar informatie waaruit moet blijken dat UNRWA haar verplichtingen niet langer kan nakomen. Zij merken voorts op dat de verslechterde economische toestand in Libanon, dat bijna failliet gaat, uiteraard ook van aard is om bij te dragen tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand toegeschreven wordt, dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en dat de situatie ondraaglijk wordt.

3.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan de verzoekschriften gevoegd.

Ter terechtzitting leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij argumenteren dat, ondanks het feit dat recent 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA, het deficit nog steeds 64 miljoen dollar bedraagt, alsook dat de beschikbare informatie thans ook meldt dat de Verenigde Staten ook de financiering van de ziekenhuizen in Oost-Jeruzalem zullen stopzetten. In de aanvullende nota wordt daarnaast verwezen naar de website van UNRWA, in het bijzonder naar een passage handelend over de socio-economische omstandigheden waarin Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven.

3.3.2. Op 26 september 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 7 augustus 2018 en de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 18 september 2018.

Op 3 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: twee persberichten van UNRWA: “*Ministerial meeting on UNRWA raises remarkable US\$122 Million*” van 28 september 2018 en “*Ministerial meeting in Support of UNRWA, Co-Chair Summary*” van 1 oktober 2018.

3.4. De Raad benadrukt vooreerst dat eerste verzoekende partij de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de eerste bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist in de aangegeven mate aldus juridische grondslag.

3.5.1. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt eerste verzoekende partij uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact

van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp of buiten het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef of naar waar hij woonde buiten het kamp en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.5.2. Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoekende partij geweigerd omdat (i) het dreigement van haar vader dat hij haar alsnog zou vermoorden omdat zij seksuele betrekkingen had gehad voor het huwelijk inherent niet logisch is vermits in de situatie die zij beschreef (na de abortus waren er geen aanwijzingen meer dat zij al seksuele betrekkingen hadden gehad en aangezien verzoekster huwde speelde de kwestie dat zij ontmaagd was buiten het huwelijk ook niet meer zodanig) de familie-eer al was veiliggesteld zodat haar vader niet langer gronden zou hebben om haar toch nog te vermoorden en hij zodoende bovendien een schandaal naar buiten zou brengen dat juist was toegedekt door middel van de abortus en het huwelijk, (ii) de extreme afkeer die haar vader, die klaarblijkelijk een rijke man met invloed verwachtte, voor haar echtgenoot voelt moeilijk verklaarbaar is daar doorheen hun verklaringen bleek dat de familie van haar echtgenoot redelijk welgesteld is, (iii) het, gelet op het feit dat haar ouders uiteindelijk haar huwelijk, dat zij bekeken als de minst slechte oplossing, aanvaardden, en in acht genomen dat zij na het huwelijk gedurende meer dan twee jaar in hetzelfde dorp woonden als haar ouders, bevreemdend is dat haar ouders na het vertrek van haar echtgenoot zo ver zouden gaan dat ze haar opsloten en met de dood bedreigden om haar tot een scheiding te dwingen en het dan ook weinig aannemelijk overkomt dat haar vader dermate fanatiek zou streven naar een rijke echtgenoot dat hij bereid zou zijn geweld te gebruiken tegen zijn dochter om haar na meer dan twee jaar huwelijk te doen scheiden van een niet-arme man, (iv) zij niet kon verklaren waarom de man die haar vader had voorzien om met haar te trouwen, en die zij niet kent, per se met haar zou willen trouwen, temeer zij al getrouwd was zodat die man er in principe moest van uitgaan dat zij geen maagd meer is, nochtans iets waar in het Midden-Oosten belang aan wordt gehecht, (v) zij en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afleggen over de omstandigheden waarin de abortus zou zijn uitgevoerd, (vi) zij officieel gehuwd is, zij en haar echtgenoot daartoe een huwelijkscontract ondertekenden, eveneens ondertekend en dus goedgekeurd door haar vader, zodat zij legaal gezien onder haar echtgenoot valt en haar vader geen legale maar ook geen sociaal aanvaarde middelen heeft om haar tot een scheiding te dwingen, (vii) de door haar neergelegde documenten slechts betrekking hebben op haar identiteit en huwelijk, feiten die op zich niet ter discussie staan, (viii) de problemen van haar echtgenoot met de PLFP-GC ongeloofwaardig werden bevonden en (ix) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.5.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 juni 2018, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, en de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 juni 2018, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

3.6. Wat betreft de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 juni 2018, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, merkt de Raad het volgende op.

3.6.1. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

3.6.2. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

3.6.3. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

3.6.4. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

3.6.5. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

3.6.6. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

3.6.7. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond

van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan." In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de eerste bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.*

3.6.8.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissingen het volgende wordt overwogen: *"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 2 mei 2012 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u uw problemen met de PFLP-GC niet aannemelijk kon maken en bijgevolg niet kon overtuigen dat u het UNRWA-mandaatgebied verliet om redenen buiten uw wil. De RvV heeft deze beslissing bevestigd op 12 september 2012. Het CGVS kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Hierbij moet worden opgemerkt dat uw initiële relaas aangaande de PFLP-GC nog steeds niet kan overtuigen en dat uw verklaringen in het kader van uw tweede asielaanvraag bijkomende problematische elementen aan het licht brengen.*

Ten eerste moet gezegd dat het beweerde incident van begin 2016 – uw ontvoering en mishandeling door de PFLP-GC – niet in verhouding staat tot de initiële kwestie zoals u die beschreef in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Op basis van uw initiële verklaringen kan men niet anders dan vaststellen dat u, zelfs binnen de context van uw relaas, slechts van beperkt belang kan zijn geweest in de ogen van de PFLPGC. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u zich slechts bij een jeugdbeweging had aangesloten die was gelieerd aan de PFLP-GC en dat u dat niet deed omwille van politieke overtuigingen maar omwille van de sportieve en culturele activiteiten die ze aanboden (zie gehoorverslag CGVS C.(...) M.(...) dd. 25/11/2009 [M1], p. 2, 4 en zie gehoorverslag C.(...) M.(...) dd. 26/01/2012 [M3], p. 7). Nadien zou u tegen uw zin zijn betrokken bij de politieke aspecten van de partij (zie CGVS M1, p. 4-6). Dan kan het niet wereldschokkend zijn geweest voor de partij wanneer bleek dat u niet te allen prijzen loyaal was (zie CGVS M1, p. 6, 7). Dat in acht genomen wekt het verbazing dat A.(...) A.(...) van de PFLP-GC in 2016 (zie CGVS M4, p. 16, 17), zeven jaar later (zie CGVS M1, p. 8 en vergelijk met CGVS M4, p. 16), nog zodanig ver zou gaan en zoveel moeite zou doen om u te schaden. Hij zou namelijk op u geschoten hebben, u zwaar mishandeld hebben, en vervolgens zelfs meerdere manschappen hebben ingezet om u tot ver buiten het kamp op te sporen (zie CGVS M4, p. 17, 18 en zie gehoorverslag CGVS S.(...) H.(...) R.(...) [R], p. 16). Dat laatste is opvallend want Palestijnse groeperingen als de PFLP-GC zijn normaal slechts actief binnen de kampen en in sommige grensgebieden (zie COI Focus Libanon: veiligheidssituatie dd. 08/01/2018, toegevoegd aan het

administratief dossier). Bovendien diende dit allemaal geen doel want het enige wat hij volgens uw verklaringen wilde was u martelen en doden (zie CGVS M4, p. 18). Zelfs binnen de context van uw relaas staan de verhaalde gebeurtenissen van 2016 niet in verhouding met de gebeurtenissen van 2009, en dit schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede zijn er enkele problematische elementen in uw verklaringen aangaande uw ontvoering. Enerzijds kan men niet anders dan de extreme toevalligheid opmerken van wat er zou zijn gebeurd toen u uw moeder in het ziekenhuis ging bezoeken: net de eerste keer dat u sinds 2009 in het kamp kwam na zeven jaar afwezigheid (zie CGVS M1, p. 8 en vergelijk met CGVS M4, p. 16), kwam u net een van de leiders van de PFLP-GC tegen en wel net iemand die indertijd betrokken zou zijn geweest bij uw probleem (zie CGVS M1, p. 2, 4 en zie gehoorverslag CGVS C.(...) M.(...) dd. 08/03/2010 [M2], p. 2). Men kan uiteraard niet stellen dat zoiets onmogelijk is, maar een asielrelaas dat qua geloofwaardigheid reeds problematisch is en dan op zo'n toevalligheid steunt, wordt nog verder ondergraven. Anderzijds bent u opvallend weinig geïnformeerd over de details van uw vrijlating. Blijkbaar kon uw vader met geld iets regelen zodat iemand van de PFLP-GC u meenam uit hun cel zonder dat iemand dat zag (zie CGVS M4, p. 17, 18). U noch uw vader kenden de man en u weet niet hoe die man uw vrijlating kon regelen (zie CGVS M4, p. 18). Uw beweerde vrijlating is nochtans wel iets dat wat toelichting kan gebruiken want het is niet zonder meer evident hoe die man dat zou kunnen regelen. Ofwel deed hij dat immers clandestien en buiten het medeweten van andere leden van de partij, maar dan moet men zich afvragen hoe hij ervoor kon zorgen dat er geen getuigen waren en wie er dan de schuld van uw verdwijning zou krijgen, want schuldtoebedeling zou dan toch onvermijdelijk volgen. Ofwel kon het geld van uw vader de problemen met de PFLP-GC toedekken, maar dan moet men zich afvragen waarom ze u nadien tot buiten het kamp gingen opsporen (zie CGVS M4, p. 17, 18 en zie CGVS R, p. 16). Uw vrijlating of ontsnapping is een merkwaardig element in uw relaas en het feit dat u dit niet nader kan toelichten schaadt uw geloofwaardigheid.

Ten derde is er het gegeven dat jullie de veiligheidsdiensten niet betrokken bij jullie problemen (zie CGVS M4, p. 19). Dit schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas. U stelde dat de Libanese autoriteiten niet tussenkomen bij inter-Palestijnse problemen, hetgeen u illustreert met het uitblijven van politietussenkomst in 2009 (zie CGVS M4, p. 19). Het is inderdaad zo dat de Libanese veiligheidsdiensten in principe niet in de Palestijnse kampen opereren, maar u woonde niet in een Palestijns kamp (zie CGVS M4, p. 3). Het is niet dienstig zonder meer te stellen dat de Libanese veiligheidsdiensten op gewoon Libanees grondgebied niet zouden tussenkomen wanneer een Palestijnse groepering daar mensen opjaagt (zie CGVS M4, p. 17, 18 en zie CGVS R, p. 16), wat overigens een uitzonderlijk gegeven zou zijn gezien Palestijnse groeperingen als de PFLP-GC gewoonlijk slechts binnen de Palestijnse kampen en in sommige grensgebieden actief zijn (zie COI Focus Libanon: veiligheidssituatie dd. 08/01/2018, toegevoegd aan het administratief dossier). U oppert dat de mannen die u kwamen zoeken in Sir al-Dunniyye misschien Libanezen zijn (zie CGVS M4, p. 19), maar dat is een loutere veronderstelling. Het is belangrijk hier te verduidelijken dat het punt van het CGVS niet zozeer is dat bescherming door de Libanese veiligheidsdiensten sowieso voor handen is, maar dat het feit dat u die bescherming niet zocht uw geloofwaardigheid schaadt.

Ten vierde is de brief van het volkscomité een zeer bevreemdend element in uw relaas. Deze brief zou het volkscomité hebben opgesteld op vraag van de PFLP-GC en die zou dan verspreid zijn in de verschillende Palestijnse kampen. Deze bewuste brief komt van Nahr al-Barid (zie CGVS M4, p. 13 en zie de voorgelegde brief). Enerzijds is het vreemd dat deze brief ook in het Palestijnse vluchtelingenkamp Nahr al-Barid werd afgeleverd, gezien uw familie al heel lang in al-Baddawi woonde. De PFLP-GC weet dat want u was nog bij hun jeugdbeweging betrokken in al-Baddawi (zie CGVS M1, p. 4). Het vreemdste is echter dat de PFLP-GC de volkscomités zou vragen u op sporen (zie CGVS M4, p. 13). Ook Fatah maakt deel uit van de volkscomités (zie CGVS M4, p. 13 en zie de voorgelegde brief met PLO-hoofding, vertaald in CGVS M4, p. 13). Wanneer men dan in acht neemt dat uw beweerde probleem met de PFLP-GC zou zijn ontstaan precies omdat zij van plan waren Fatah aan te vallen (zie CGVS M1, p. 6 en zie CGVS M3, p. 14), wordt het zeer bevreemdend dat de PFLP-GC het zou aandurven via de volkscomités te werken.

Ten slotte is het opmerkelijk dat uw vrouw klaarblijkelijk niet op de hoogte is van de grond van uw probleem (zie CGVS R, p. 13). Zij kon slechts zeggen dat u problemen had met de PFLP-GC en ze gokte dat dat zou kunnen komen omdat u weigerde iets te doen (zie CGVS R, p. 14). Zij zou u nochtans hebben gevraagd naar uw problemen maar u zou niets hebben verteld (zie CGVS R, p. 13). Dit is merkwaardig wanneer men de impact in acht neemt die uw probleem op jullie beiden zou hebben gehad. Men zou denken dat uw vrouw dan harder zou aandringen op meer informatie en dat u informatie zou verschaffen. Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kon maken."

De Raad stelt vast dat verzoekers in de voorliggende verzoekschriften niet de minste concrete poging ondernemen om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de PFLP-GC, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij geheel in gebreke blijven. Voorgaande motieven blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.6.8.2. Ook de voorgehouden problemen met verzoekers schoonfamilie kunnen de Raad niet overtuigen. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande verwezen naar de motivering zoals opgenomen in de tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster. In deze beslissing merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht het volgende op: *“Ten eerste is het dreigement van uw vader, dat hij u alsnog zou vermoorden omdat u seksuele betrekkingen had gehad voor het huwelijk (zie gehoorverslag S.(...) H.(...) R.(...) dd. 15/02/2018 [R], p. 10, 18), inherent niet logisch. Bij eremoord gaat het immers om de moord op een vrouw, meestal door een mannelijk familielid, vaak inderdaad omwille van seksuele betrekkingen voor het huwelijk, en dit om de familie-eer veilig te stellen (zie Lebanon: risk for a single christian mother dd. 25/02/2004, toegevoegd aan het administratief dossier). In de situatie die u beschreef zou de familie-eer echter al zijn veiliggesteld: na de abortus waren er geen aanwijzingen meer dat jullie al seksuele betrekkingen hadden gehad en aangezien jullie trouwden (zie CGVS R, p. 8) speelde de kwestie dat u ontmaagd was buiten het huwelijk ook niet meer zodanig. De reden waarom mensen in zo’n situaties trouwen en abortus plegen is uiteraard om te voorkomen dat eventuele schandalen naar buiten komen. Moest uw vader, gegeven deze situatie, u toch nog vermoorden, dan zou hij daar niet de gronden voor hebben die in sommige delen van de Libanese samenleving helaas als aanvaardbaar worden gezien aangezien u intussen al enkele jaren was getrouwd (zie CGVS R, p. 8) waardoor het uiteraard te laat is om nog te spreken van seks buiten het huwelijk. Bovendien zou hij dan een schandaal naar buiten brengen dat juist was toegedekt door middel van de abortus en het huwelijk. Met dit probleem geconfronteerd zei u dat u ook was geschokt daardoor, maar dat uw vader was overtuigd dat hij u wilde vermoorden hoewel uw moeder twijfels had (zie CGVS R, p. 19). Dit kan het inherente gebrek aan logica in het dreigement van uw vader niet oplossen.”* Verzoekers voeren in de verzoekschriften geen concreet verweer tegen deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die door de Raad worden overgenomen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier pertinent aan toe: *“Ten tweede is de extreme afkeer die uw vader volgens uw relaas voor uw echtgenoot voelt moeilijk verklaarbaar. Hij verwachtte klaarblijkelijk een rijk man met invloed (zie CGVS R, p. 19). Naar die maatstaven is M.(...) mogelijks niet de beste match, maar anderzijds moet daarin niet worden overdreven. Doorheen jullie verklaringen bleek dat de familie van M.(...) redelijk welgesteld is (zie gehoorverslag CGVS C.(...) M.(...) dd. 15/12/2017 [M4], p. 3, 4, 5). Hiermee geconfronteerd stelde u dat M.(...) niet wordt gezien als gelinkt aan zijn vader aangezien hij elders en onafhankelijk woont (zie CGVS R, p. 17). Daarin kan u echter niet worden gevolgd. Indien rijkdom de maatstaf is, is het toch het voornaamste dat M.(...) financieel kan gelinkt worden aan zijn vader en dat was zeker en vast het geval. Uw schoonvader hielp soms met de huur of met grotere aankopen (zie CGVS M4, p. 11, 12 en zie CGVS R, p. 12) en hij droeg ook bij voor uw reis (zie CGVS R, p. 6). Het feit op zich dat uw echtgenoot een Palestijn is en dat het is geweten dat die minder vermogend zijn (zie CGVS R, p. 22), is slechts van beperkt belang gezien de situatie van M.(...) en zijn familie anders is, zoals aangetoond.*

Ten derde moet benadrukt worden hoe drastisch, binnen de context van uw relaas, de omslag van uw ouders is wat uw huwelijk betreft na het vertrek van M.(...). U schetste hoe ze initieel de huwelijksaanzoeken van M.(...) systematisch afwezen en hoe ze woest waren toen u nadien zwanger bleek te zijn (zie CGVS R, p. 7), maar vervolgens aanvaardden ze jullie huwelijk (zie CGVS M4, p. 9 en zie CGVS R, p. 8). Volgens uw verklaringen zou dat schoorvoetend zijn geweest en bekeken ze het als de minst slechte oplossing, maar ze aanvaardden jullie huwelijk. Na jullie huwelijk zou de relatie tussen jullie en uw ouders niet goed zijn geweest: M.(...) probeerde een goede band met uw ouders op te bouwen maar slaagde daar niet in (zie CGVS R, p. 8). U bezocht uw ouders, maar dat onttaarde regelmatig in ruzie (zie CGVS R, p. 8). Uit jullie verklaringen blijkt dus een slechte relatie, maar niets suggereert dat dit zou uitmonden in geweld en doodsb bedreigingen, getuige het feit dat jullie in uw dorp bleven wonen (zie CGVS M4, p. 3 en zie CGVS R, p. 11). Verder moet ook de aandacht worden gevestigd op de duur van jullie huwelijk: jullie trouwden in januari 2014 (zie CGVS M4, p. 5 en zie CGVS R, p. 4) en de problemen van M.(...) speelden op in maart 2016 (zie CGVS M4, p. 16 en zie CGVS R, p. 9). Jullie woonden dus meer dan twee jaar samen in hetzelfde dorp als uw ouders. Men zou veronderstellen dat uw ouders na verloop van tijd berusten in het huwelijk. In deze context is het bevreemdend dat uw ouders, vooral uw vader, na het vertrek van M.(...) zover zouden gaan dat ze u opsloten en met de dood

bedreigden om u tot een scheiding te dwingen (zie CGVS R, p. 9-10). Geconfronteerd met het onaannemelijke karakter van deze drastische ommezwaai zei u dat uw ouders boos waren omwille van de zwangerschap en dat ze M.(...) nooit hadden aanvaard (zie CGVS R, p. 19). Op zich zou men kunnen aannemen dat die zaken nog lang nadien de verhouding verzuren, maar blijft het feit dat uw ouders uiteindelijk hadden toegestemd met het huwelijk en dat ze er meer dan twee jaar lang mee hebben leren leven. Ook benadrukte u nog meermaals het enorme belang dat uw vader hechtte aan een rijke echtgenoot (zie CGVS R, p. 19). Daarbij moet herhaald worden dat de familie van M.(...) niet arm was. Wanneer men het geheel in ogenschouw neemt komt het weinig aannemelijk over dat uw vader dermate fanatiek zou streven naar een rijke echtgenoot dat hij bereid zou zijn geweld te gebruiken tegen zijn dochter om haar na meer dan twee jaar huwelijk te doen scheiden van een niet-arme man. De motivatie van uw vader is een cruciaal element in uw relaas dus dit schaadt de geloofwaardigheid."

Verzoekers brengen met de uiteenzetting in de verzoekschriften geen overtuigende argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Immers, waar verzoekers stellen dat het "redelijk goed" hebben in Libanon als vluchteling enkel inhoudt dat de dagelijkse kost kan betaald worden en men niets elementair mist, en dat het feit dat de vader van verzoeker in de mogelijkheid was om hen financieel te steunen geenszins als een teken van "welvaart" dient te worden begrepen doch wel als een teken dat zij zelf over onvoldoende middelen beschikken om zelfstandig te overleven, zij aldus lijken te betwisten dat de familie van verzoeker vrij welgesteld is, en zij also de vijandigheid van verzoeksters familie ten aanzien van hem (mede) trachten te verklaren, slagen zij er geenszins in de Raad te overtuigen. De Raad leest in de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt: *"Ik keerde terug naar het Noorden van Libanon. Sir al-Duniyyeh. Dat is een dorp. Dus ben ik de hele periode in dat dorp blijven wonen. Ik bleef doorwerken. Het ging goed moet mij daar. Ik trouwde met een Libanese vrouw. (...) Uw vader werkt hij nog? – Ja Is hij nog altijd grondenmakelaar? – Hij is vastgoedhandelaar. Van waar werkt hij? Al-Baddawi? – Hij werkt over heel Libanon, Beiroet, het Noorden Waar is zijn bureau? – Al-Minyah, in de buurt van Tripoli, in het Noorden. Waarom daar? – Ja, zijn vennoten zijn daar, dat is administratief, voor iedereen, Tussen Akkar en Tripoli. Voor hun werk is het belangrijk vanuit daar te werken. Is hij een van de vennoten daar? Of werknemer? – Een van de vennoten. Veel Palestijnen in Libanon hebben moeite om hun weg te vinden, in werk met Libanezen? – In de vrije markt is het geen probleem als een Palestijn gaat werken. Hij kan samen met die Libanese vennoten samenwerken. Geen probleem in heel Libanon. Voor de Palestijnse onderdanen is het moeilijk om bij de staat werk te vinden. Dat is verboden. In de vrije markt, dat is open. (...) Uw ouders, komen zij rond financieel? – volstaat (...) De vader heeft geen eigen huis. Steeds een huurhuis. Hebben zij nooit overwogen een huis te kopen? In bezit? De vader had wel huizen en gebouwen, meer het feit dat hij een handelaar is, hij verkocht vaak, kocht anderen, doet nog steeds hetzelfde. Hij was vroeger comfortabel. Qua financieel hebben wij geen problemen, altijd comfortabel. Soms kreeg hij moeite met zijn werk, maar in het algemeen in onze financiële omstandigheid goed."* (notities persoonlijk onderhoud dd. 15/12/2017, p. 3-5). Uit deze verklaringen blijkt aldus duidelijk dat verzoeker en zijn ouders het financieel een heel stuk beter hebben dan de gemiddelde Palestijn in Libanon. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, is de extreme afkeer die verzoeksters vader, die klaarblijkelijk een rijke man met invloed beoogde voor zijn dochter, in dit opzicht dus moeilijk verklaarbaar. De loutere beweringen in de verzoekschriften dat verzoeker en zijn familie inderdaad "begunstigd" waren ten opzichte van andere vluchtelingen, Palestijnen of Syriërs die genoodzaakt zijn te bedelen, doch verzoeker echter armer bleef dan de gemiddelde Libanees, hetgeen zijn schoonvader niet kon behagen, kan deze appreciatie niet ombuigen.

Waar verzoekers voorts aanvoeren dat de familie van verzoekster voor hun dochter geen vluchteling als huwelijkskandidaat wenste doch wel een Libanees, liefst met meer geld en een betere positie dan hun eigen familie en stam, dat het huwelijk een middel is om te stijgen op de sociale ladder, dat een huwelijk met een vluchteling, een Palestijn zonder land of staat, die enkel voor onheil en onveiligheid zorgt, niet van het minste maatschappelijk aanzien geniet, dat er voor een vluchteling geen hoop of mogelijkheid bestaat om tot een hogere sociale klasse op te klimmen en dat een Palestijnse vluchteling in Libanon geen toekomst heeft, zelfs als hij het geluk heeft een job te hebben, benadrukt de Raad dat in wezen niet hoeft te worden betwist dat verzoeksters familie aanvankelijk tegen het huwelijk gekant was en dat verzoeker, wiens familie zoals hoger is gebleken nochtans redelijk welgesteld is, als Palestijn voor hen niet de meest geschikte huwelijkskandidaat was. Dit neemt echter niet weg dat verzoeksters ouders uiteindelijk wél instemden met het huwelijk en haar vader ook het huwelijkscontract mee ondertekende en dus goedkeurde. Dat verzoeker er ook na het huwelijk niet in slaagde om een goede relatie op te bouwen met zijn schoonouders en dat bezoeken aan zijn schoonouders regelmatig ontvaardden in ruzie, doet

verder niets af aan het gegeven dat verzoekers na hun huwelijk gedurende meer dan twee jaar lang in hetzelfde dorp woonden als verzoeksters ouders en dit zonder noemenswaardige problemen met hen te hebben gekend. Het lijkt er aldus op dat verzoeksters ouders in het huwelijk berustten, al was het maar om de familie-eer veilig te stellen. Verzoekers betwisten deze gevolgtrekking en stellen dat verzoeksters ouders het huwelijk nooit hebben aanvaard en ook nooit zullen aanvaarden, dat het plan van de ouders voorzag in een echtscheiding na het huwelijk en dit huwelijk dus geenszins een teken was dat het koppel vergeven werd en dat hen de toelating gegeven werd om rustig en gelukkig samen te leven, integendeel. Deze door verzoekers geschetste gang van zaken mist echter iedere logica. Zo kan niet worden ingezien waarom verzoeksters vader, die het schandaal dat verzoekster ontmaagd was buiten het huwelijk wilde toedekken, niet alleen zou instemmen met een huwelijk, doch dit huwelijk ook liet plaatsvinden en het huwelijkscontract mee ondertekende en dus goedkeurde, waardoor zijn dochter legaal gezien niet meer onder hem maar onder haar echtgenoot viel, om haar vervolgens na meer dan twee jaar huwelijk met geweld en bedreigingen tot een echtscheiding proberen te dwingen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande in de bestreden beslissingen ook correct het volgende op: *“Ten slotte dient het belang te worden besproken van het feit dat u officieel bent getrouwd met M.(...). Jullie tekenden daartoe een huwelijkscontract, eveneens ondertekend en dus goedgekeurd door uw vader (zie voorgelegde huwelijksakte in het administratief dossier, zie CGVS M4, p. 9 en zie CGVS R, p. 4, 8). Dit betekent dat u legaal gezien onder uw echtgenoot valt, niet meer onder uw vader (zie “the Legal Status of Married Women in Lebanon”, dd. 14/01/2010, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat betekent ook meteen dat uw vader geen legale maar ook geen sociaal aanvaarde middelen heeft om u tot een scheiding te dwingen. Dit om aan te tonen hoe ver uw vader buiten de sociale normen zou handelen indien hij u zou dwingen tot een scheiding.”* Dit alles klemmt des te meer daar verzoekster als vrouw die reeds gehuwd was en geen maagd meer was niet meteen de meest begeerlijke of gewenste huwelijkskandidate zou zijn, zeker niet voor een rijke man met invloed, zoals haar vader voor ogen had als huwelijkspartner. In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent nog pertinent overwogen als volgt: *“Ten vierde is er de kwestie van de man die uw vader had voorzien om met u te trouwen. Dit zou een oudere rijke man zijn met een aanzienlijke sociale positie in de regio (zie CGVS R, p. 17, 21). U kon echter niet verklaren waarom die man perse met u zou willen trouwen, nochtans suggereert u dat die man zijn geld en zijn positie zou aanwenden om u te dwingen te scheiden (zie CGVS R, p. 21), wat enkel steek houdt indien hij erg gebrand zou zijn op een huwelijk met u. U kon echter niet verklaren waarom dat zo zou zijn. U was zich bewust dat hij een vriend was van uw vader maar u kende hem in feite niet (zie CGVS R, p. 17). Logischerwijs kende hij u dus ook niet en kan men verliefdheid als factor uitsluiten. U opperde dat hij met u zou willen trouwen omdat u jong was (zie CGVS R, p. 18). Hier dient echter benadrukt te worden dat u al getrouwd was zodat die man er in principe moest van uitgaan dat u geen maagd bent, nochtans iets waar in het Midden-Oosten, zoals algemeen is geweten, belang aan wordt gehecht. Men mag er van uitgaan dat dit nog een grotere rol speelt bij iemand van positie, zoals die man. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u zich hetzelfde afvroeg aangezien die man ook een ongehuwd meisje kon zoeken (zie CGVS R, p. 18). De kwestie blijft dus onverklaard. Daarmee kon u niet overtuigen dat die bewuste man zodanig verlangde naar een huwelijk met u, dat hij zijn geld en invloed zou aanwenden om u tot een scheiding te dwingen, wat nochtans een elementair element van uw relaas is.”* De argumentatie dat verzoekster wegens het vertrek van verzoeker *de facto* opnieuw volledig “afhankelijk” werd van haar vader vermits de vrouw onder het gezag van een man dient te blijven, dat zij zonder haar echtgenoot bijzonder kwetsbaar was, dat het dan ook volkomen logisch is dat haar vader bij het vertrek van zijn schoonzoon de kans greep om zijn dochter onder druk te zetten, om haar een nieuw huwelijk op te leggen en zodoende zijn oorspronkelijke plan uit te voeren, en dat geweld ten aanzien van haar hierbij geenszins uit te sluiten is, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Voor het overige komen verzoekers in wezen niet verder dan het louter herhalen van hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers er dan ook niet in slagen hun geloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoekers nog aanhalen dat zij reeds het slachtoffer zijn geweest van zware fysieke en morele agressie vanwege verzoeksters familie en zij in dit verband verwijzen naar de verplichte abortus die verzoekster onder druk van haar familie diende te ondergaan, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct een flagrante tegenstrijdigheid heeft vastgesteld in de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd over de omstandigheden waarin deze abortus zou hebben plaatsgevonden: *“Ten vijfde is er nog de volgende significante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw man: uw man verklaarde dat de abortus bij uw eerste zwangerschap werd uitgevoerd door uw moeder en dat hij aanwezig was (zie CGVS M4, p. 9), terwijl u*

zelf verklaarde dat de abortus in een kliniek gebeurde door een dokter, weliswaar illegaal, en dat uw man daar niet bij was (zie CGVS R, p. 8, 12). Deze abortus is een significant element in de omstandigheden waarin jullie huwelijk zou hebben plaats gevonden en die later zouden hebben geleid tot jullie verhaalde problemen. Deze tegenstrijdigheid raakt dus de kern van uw relaas.” Verzoekers kunnen in de verzoekschriften bezwaarlijk ernstig volhouden dat er van een onderlinge tegenstrijdigheid in hun verklaringen geen sprake is en zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij uiteenzetten *“Er is geen sprake dat abortus thuis gepleegd werd door de moeder van de vrouw die geen enkel medische bevoegdheid had en duidelijk zorgde de emotie voor misverstand;*

Abortus vond plaats in het Ziekenhuis en naar het Ziekenhuis gingen de vrouw, haar ma en de moeder van de vrouw:

De tussenkomst vond plaats in een operatie eenheid waarbij enkel de patiënt toegelaten werd;

De man en de moeder van de vrouw bleven haar in de wachtzaal van het ziekenhuis opwachten;

De verwarring is mogelijk.” Immers, de verklaringen die verzoeker hieromtrent heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: *“(…) – Ze zeiden: jullie gaat trouwen terwijl haar buik al groot was. Om de eer zuiver te houden moest ze eerst aborteren zodat niemand kon twifelen dat ze maagd is. - Daarom zei ik: dat we op die datum trouwden zonder feest of zo, want het huwelijk was gebeurd onder bepaalde omstandigheden.*

- Het huwelijk is voltrokken, de abortus moest eerst gebeuren. De moeder deed dat. Ik was er ook bij. Zonder de abortus, was het huwelijk niet mogelijk.

Is uw vrouw er goed uitgekomen, da's niet zonder risico's?

- Medisch goed uitgekomen, maar mentaal diep gekwetst.” (notities persoonlijk onderhoud dd. 15/12/2017, p. 9). De Raad benadrukt dat het louter vasthouden in de verzoekschriften aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. Dat verzoekers er niet in slagen eensluidende verklaringen af te leggen over de omstandigheden waarin de abortus zou hebben plaatsgevonden, doet twijfels rijzen bij de waarachtigheid van dit aspect van hun relaas. Wat er ook van zij, dat verzoekster onder druk van haar familie een abortus zou hebben ondergaan om het schandaal dat zij voor het huwelijk seksuele betrekkingen heeft gehad toe te dekken en alzo de eer van de familie te redden, kan bezwaarlijk volstaan om in hoofde van verzoekers gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging / een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissingen worden besloten: *“Al het bovenstaande in acht genomen moet worden vastgesteld dat uw relaas aangaande de gedwongen scheiding en de doodsb bedreiging niet kan overtuigen: een dochter dwingen te scheiden van haar man is niet iets dat legaal mogelijk is of binnen de Libanese sociale normen valt. De motivatie van uw vader om dat toch te proberen kon niet overtuigen. U kon niet aannemelijk maken dat er een huwelijkskandidaat staat te wachten die uw vader zou helpen u te doen scheiden en een tegenstrijdigheid over uw abortus ondergraaft de premisse van uw relaas.”*

3.6.9. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 18 september 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, uit de bij aanvullende nota van 3 oktober 2018 overgemaakte persberichten van UNRWA blijkt dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging,

samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 64 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de loutere stelling dat UNRWA niet langer in staat is de nodige bijstand en bescherming te bieden en de verwijzing in dit verband naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit de in de verzoekschriften en de aanvullende nota aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoeker zijn verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat dat de UNRWA status geen recht op bescherming biedt, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de eerste bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al-Beddawi erbarmelijk kunnen zijn. De meeste van verzoekers familieleden verblijven in dit kamp, maar hijzelf niet. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoeker zijn eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden meer dan behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de eerste bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Ten eerste bleek dat u zelf capabel bent om u op de arbeidsmarkt te begeven gezien u zowel vóór als na uw eerdere verblijf in België zelfstandig als elektricien maar voornamelijk als schilder werkte, zowel binnen het kamp als buiten het kamp (zie CGVS M1, p. 2 en zie CGVS M3, p. 3).*

Ten tweede was u na uw terugkeer naar Libanon in staat om degelijk in uw levensonderhoud te voorzien. U ging daar niet in het kamp wonen, maar in Sir al-Dunniyye, waar u een huis huurde (zie CGVS M4, p. 3, 7-8 en zie CGVS R, p. 12). Gezien bovenstaande argumentering kan het CGVS u niet volgen dat u gedwongen was om buiten het kamp te gaan wonen. Het feit dat u er voor koos te huren in Sir al-Dunniyye wijst op een zeker financieel comfort. In de regel kon u zichzelf onderhouden van uw werk (zie CGVS M4, p. 3, 8, 11 en zie CGVS R, p. 12), maar uw vader kon inspringen indien u in een bepaalde maand niet rond kwam of bij grotere aankopen zoals een auto (zie CGVS M4, p. 8, 11, 12 en zie CGVS R, p. 6, 12). Uw familiaal netwerk is belangrijk in deze evaluatie. Uit jullie verklaringen blijkt dat uw directe familiaal netwerk degelijk is. Uw vader is vastgoedmakelaar daarmee zit hij financieel in een degelijke situatie (zie CGVS M1, p. 3, zie CGVS M3, p. 4, zie CGVS M4, p. 3, 4, 5 en zie CGVS R, p. 6). Uw familie woonde in al-Baddawi steeds in een huurhuis, wat ze zich dus konden veroorloven (zie CGVS M4, p. 5). Uw vader bezat blijkbaar wel andere huizen en een gebouw, maar daar handelde hij in (zie CGVS M4, p. 5). Verder heeft u vier broers: een werkt samen met uw vader, een is schilder in het kamp Nahr al-Barid, een werkt in de bouw samen met uw vader en de laatste is nog jong en werkt niet vaak (zie CGVS M4, p. 4). Een zus is getrouwd met een Libanees en woont in Tripoli. Haar echtgenoot is momenteel weliswaar werkeloos. Uw twee jongste zussen zijn nog ongetrouwd (zie CGVS M4, p. 4).

Dan is er uw schoonfamilie met wie jullie beweren problemen te hebben. Hierboven werd echter geargumenteed waarom die problemen niet konden overtuigen. Bijgevolg is het ook niet zonder meer aannemelijk dat zij jullie niet zouden kunnen ondersteunen in Libanon.

Ten slotte moet ook nog gewezen op uw ruimer netwerk (zie CGVS M4, p. 14-15): in het kamp al-Baddawi wonen vijf ooms en tantes. Vier daarvan halen inkomsten uit normale jobs als schilder of UNRWA-werknemer. Dan is er ook een ongetrouwde tante. In het nabijgelegen kamp Nahr al-Barid wonen elf ooms en tantes. De meesten halen eveneens een uitkomen uit jobs als bouwvakker, bezetter, elektricien, kapper, buitenschrijnwerker, of schrijnwerker.

Al het bovenstaande in acht genomen moet men concluderen dat u in geval van terugkeer naar Libanon kan terugvallen op een aanzienlijk familiaal netwerk en dat u in staat bent om na verloop van tijd in uw eigen onderhoud te kunnen voorzien.” Gelet op het voorgaande, kan verzoeker in de verzoekschriften bezwaarlijk ernstig voorhouden dat in casu geen grondig en ernstig onderzoek plaatsvond van de financiële mogelijkheden van zijn familie. Verzoeker brengt met de algemene kritiek in de verzoekschriften, waarmee hij in hoofdzaak slechts betwist dat zijn ooms en tantes die in de kampen leven en zijn schoonfamilie hem financieel zouden kunnen ondersteunen, geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. De Raad herhaalt te dezen dat verzoeker zich na zijn terugkeer naar Libanon zelfredzaam heeft getoond, dat hij in staat was om in zijn levensonderhoud te voorzien, dat hij genoot van een zeker financieel comfort en dat zijn directe familie, in het bijzonder zijn vader – die hem in het verleden soms financieel bijsprong – als vastgoedmakelaar zich financieel in een degelijke situatie bevindt. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op 15 december 2017 overigens uitdrukkelijk *“Qua financieel hebben wij geen problemen, altijd comfortabel. (...) in het algemeen is onze financiële omstandigheid goed.”* (p. 5).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar algemene informatie evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in of buiten het vluchtelingenkamp al-Baddawi van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden

aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zijn familie verblijft of naar Sir al-Dunniyye, waar hijzelf woonde buiten het kamp.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

3.6.10. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregisteerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in de verzoekschriften ook niet wordt betwist.

3.6.11. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier en de aan de

Raad op 26 september 2018 overgemaakte COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie

waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere verwijzing naar de regionale onrustige en volatiele toestand en de argumentatie dat het toenemend aantal Syrische vluchtelingen voor een verhoogde spanning zorgen binnen de Libanese gemeenschap, dat de verslechterde economische toestand van Libanon bijdraagt tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand wordt toegeschreven, dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en de situatie ondraaglijk wordt, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.6.12. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoont dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat en dat hij op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor werd geconfronteerd met het gegeven dat toepassing zou worden gemaakt van de uitsluitingsclausule, wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen slechts van toepassing is in het geval *“de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen”*, hetgeen *in casu* niet het geval is, en dient te worden benadrukt dat noch dit artikel, noch enige andere rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen.

3.7.1. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als haar echtgenoot, *i.e.* problemen met de PFLP-GC en problemen met haar familie. Onder punt 3.6.8.1. en 3.6.8.2. werd reeds geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze vluchtmotieven. Gelet op deze vastgestelde ongeloofwaardigheid, dient te worden besloten dat verzoekster er niet in slaagt een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

3.7.2. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de vaststellingen gedaan onder punt 3.6.11. toont verzoekster evenmin aan dat zij in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.7.3. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7.4. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissingen correct als volgt: *“De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. De meeste stukken ondersteunen immers uw herkomst, identiteit en familiesituatie, uw UNRWA-registratie, het Fatah-lidmaatschap van uw grootvader en de gezondheidssituatie van uw moeder. Dit zijn allen elementen die het CGVS op zich niet in twijfel trekt. De oproepingsbrief, uw lidkaart van de PFLP-GC en het eerste medisch attest werden reeds besproken in het kader van uw eerst asielaanvraag. De brief aan uw familie vanwege de PFLP werd hierboven reeds besproken en schaaft uw relaas eerder dan dat het ondersteunt. Het recentere medisch attest over uw de problemen van 2009 heeft slechts bewijswaarde in zoverre het kadert in een aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is.”* en *“De door u neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en uw huwelijk, feiten die hier op zich niet ter discussie staan.”*

3.9. In zoverre verzoekers nog aanhalen dat rekening dient te worden gehouden met verzoeksters zwangerschap en zij aanvoeren dat het kind geen aanspraak zal kunnen maken op de Libanese nationaliteit aangezien een moeder deze nationaliteit niet aan haar kind kan geven, is het de Raad niet duidelijk op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt te dezen dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Zo verzoekers zouden menen dat hun kind zonder de Libanese nationaliteit niet zal worden toegelaten tot het Libanese grondgebied, merkt de Raad op dat zij op generlei wijze aannemelijk maken dat de Libanese autoriteiten een minderjarig kind van in Libanon bij UNRWA geregistreerde Palestijnse vader en een Libanese moeder de toegang tot het Libanese grondgebied zouden weigeren. Dit klemmt des te meer daar uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 14 juni 2017 blijkt dat zelfs minderjarige kinderen van door UNRWA geregistreerde vluchtelingen die de Belgische nationaliteit bezitten zonder problemen met hun ouders kunnen terugkeren naar Libanon, waar zij eveneens verblijfsrecht hebben. De ouders dienen desgevallend contact op te nemen met de Libanese ambassade teneinde de nodige formaliteiten te vervullen. Mogelijks moet de Belgische geboorteakte gelegaliseerd worden en/of een Libanees reisdocument worden aangevraagd, afhankelijk van de specifieke situatie en de reeds vervulde formaliteiten (p. 13).

3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst / gewoonlijk verblijf van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.11. Waar verzoekers vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting/weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld artikel in 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De eerste verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de tweede verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS